

Automobil sa prehrýzol k stojacemu telu. Mladá žena vedela, že jej život sa nedostane do žiadnej knihy, do žiadnej ročenky o osude mladých žien. Údajne si to spočítala.

Je to všetko, čo príde... Je to všetko...

Jej myšlienky sa rozchádzali s pravdou Božou, ona nebola bližšie k spaseniu.

Automobil zastavil.

Muž, manažér, duševná troska, Bratislavský všade prítomný muž, stiahol jediným dotykom elektrické okno.

Dole, dole, jeho duša klesla, pohľad na stojacu ženu, pohľad muža, ktorý poznal iba prácu a potom ticho, ticho, prázdno.

Komédia mohla začať, muž si objednal spoločníčku, požadoval inteligentnú... v najlepšom vysokoškolačku.

Inteligentná žena, inteligentný muž.

Svet mohol začať svoju hru, zabudnutie a vyrážka na tvári, muž ju skrýval v prítmí svojho auta, v prítmí svojej pravdy, ktorú zneužíval, aby prežil.

- Dobrý deň.

- Dobrý deň.

Muž si obzrel objednávku.

Žena stála na mieste a ticho očakávala rozsudok V práci si zvykla byť evolučným príveskom.

Jej duša nie je vašim protestom..

Svetlo lúčov pri univerzitnom mestečku, pre ľudí, ktorí sa stratili v tečúcich komnatách spoločnosti ako podomový obchodník s vlastnými dušami, svetlo takých lúčov je tým posledným, čo ich omína v spravodlivom naplnení ich životov. Ak život vôbec pozná „spravodlivé naplnenie“, och, ak to nie je ľudský výraz na mechanizáciu životov.

Život ju nebavil, študovala právo a každá činnosť, ktorú vykonávala, ju hnala k zabudnutiu života.

Žiadne otázky o poznaní ying yang, žiadne otázky, kam spejeme a prečo. Sme dospelí ľudia, zodpovedáme už iba sami za seba.

Sme demokratické zvieratá.

Sme demokratické rozsudky.

- Ste slečna... s prezývkou Johanna?

- Slečna Johanna.

- Dobre. Veľmi dobre.

Muž si zívól. Bol unavený, bol sklamaný zo života, bol sám, ale neočakával nič viac ako práve videl.

Žena si sadla do nového auta. Pohľadila zadkom kožu a necítila sa príjemnejšie.

Potrebovala peniaze, potrebovala zabiť čas, a opustiť svoju dušu, potrebovala zmiznúť zo života, prespávania na internáte.

Osobnosť, ktorú predávala pri mužoch, ktorí boli posadnutí samotou, ju zabávala. Dávala jej zabudnúť na to, kým je.

Nič nové, všetko po starom.

- Viete, neočakávam nič viac ako spoločnosť... Len aby ste nemali obavy...

Johanna, samozrejme, poznala podmienky zmluvy, jej telefón bol počas služby „na lane“ s centrálou, Johanna nemala strach.

Johanna jednoducho nemala strach... Nie s mužom v práci. Je pravda, že jej život bol jeden veľký strach. Strach o „bytie“.

Nemilovala, cítila sa sama, depresie a veľká samota z civilizácie.

Bol to smútok duše... Bol to smútok nás všetkých.

Usmiala sa, jej úsmev sa tiahol tvárou ako veličenstvo kat. Ozbrojujúci, odzbrojujúci.

Muž sa nadýchol, jeho pravá ruka zaradila rýchlosť, samota z neho vyhnala pochybnosti.

- Som sám... – nadýchol sa.

Žena prechádzala pohľadom jeho útrobnami. Necítila k ľuďom žiadne pocity, ktoré by sa dali rozvíť smerom ku súcitu, smerom k súciteniu.

Jej práca sa začínala slovom „byť predajným telom, počúvadlom a usmievaným mímom“.

- Takže... – povedala, pričom jej úsmev z nej nevyprchával. Používala drahý parfum s chytačom mužských hormónov.

- Prosím? – so začudovaným pootvorením očí sa spýtal muž.

- Takže ste sám... Cítite sa sám... – pokývala hlavou žena. – To je smutné... – jej kývanie sa stalo výrazom pravdy.

Pravda pre osamelého muža.

Pravda pre peniaze, ktoré sa šíri z jeho úst.

- Viete... slečna... Predpokladám... že... nemáte náladu na spovedanie.... Ale po celý čas mlčím... Všade mlčím... Zaplatil som... Prepáčte, musím...

- Som profesionál... Čo to znesiem... – slečna pocítila sympatie pre mužskú pravdovravnosť.

Jej presvedčanie sa mení od muža k mužovi, vždy to zvládne, vždy nájde spôsob ako sa presvedčiť „ako ďalej... pracovať s ľuďmi...“

Muž v automobile, manažér KUB banky, ohodnotil prednosti ženy vedľa seba.

..1-A stav, žena, mladá, pekná, čierne vlasy, emocionálne na úrovni...

Hlbšie opisy nie sú potrebné.

Hlbšie opisy nie sú ohraničené.

Automobil pokračoval v ceste cez Bratislavu, až sa ocitol ako tienidlo dvoch šedých životov v podzemnom parkovisku Hotela Silente Universum. Najnovší a najdrahší hotel, postavený za peniaze KUB banky. Výkvet siete hotelov KUB banky.

Motor zabil mužov intelekt, muž nevedel prečo ho napadla taká nezmyselná veta po vypnutí motora. V poslednom čase sa mu to stávalo často.

Jeho myšlienky sa valili dopredu:

Mužov intelekt sa opäť narodil po vypnutí motora. Žena si prešla jazykom po perách, navlhčila ich. Záblesk nesmrteľnej sexuality, všetko v prospech prežitia v ktoromkoľvek smere.

Muž otvoril žene dvere, tá ladne vystúpila a snažila sa kráčať dôstojne. Všetky veci, ktoré na sebe niesla, si zarobila sama, načo bola patrične hrdá.

- Ste krásna žena.

- Ďakujem... – spokojne odpovedala Johanna.

Kráčali vedľa seba, muž sa zatiaľ nepredstavil. Cítil sa nesvoj, ale potreboval spoločnosť. Službu agentúry na sprevádzanie mužov mu poradil kolega, ktorý si už dlhšie všimával úpadok spoločenského života nášho muža.

Obaja nemali žiadnych priateľov, ale zatiaľ čo Kolega používal bicykle, a iné náčinia... Ján sa utápal v nevyjasnenom postoji k bytiu.

Práca a práca. Potom bolesť a bolesť.

- Moje meno je Ján... Ján Holec... – pomaličky, neduživo vyslovil Ján.

Johanna sa usmiala, jej úsmev bol rajom pre samotárov.

Ján pozoroval pravú ruku ženy, ak by sa pohla, podal by jej svoju pravú ruku, potriasol by jej rukou, mal to rád, upokojovalo ho to. Ruka ženy však zostala v pokoji.

Na tvári muža sa objavila kvapka potu. Utriel si ju. Neuvažoval nad nasledujúcimi chvíľami, snažil sa byť pokojným, ale snaha sa vytrácala každou sekundou, ktorou strácal profesionálnu ozvenu: „nie som v práci, som v živote, a to je moja slabá stránka“.

Otvorili sa dvere výťahu, ale Ján sa zasekol, Johanna vstúpila do výťahu, dvere sa zatvárali, Johanna ich stopla, stretli sa im pohľady, Johanna sa stihla spýtať:

- Niečo sa stalo?

Ale muž nedokázal vydať ani slovo. Sklopil zrak. Ruky sa mu roztriasli.

- Prepáčte.... Dnes nie... Dnes nemôžem... Peniaze som už poslal agentúre... Cez internet...

Dvere sa zatvárali.

Dvere sa zatvorili. Výťah sa automaticky rozbehol na prvé poschodie.

Johanna nepocítila žiadnu zmenu nálady. Zažila už väčšinu možných výlevov či ticha pri predplatených večeriach či obedoch. Ako žena, ktorá pracuje dva roky v agentúre, vycvičila samú seba ako bábiku, ktorá znesie „takmer všetko“.

Dvere sa otvorili, muž, oblečený v uniforme, reprezentujúcej hotel, slušne pozdravil dámu.

Dáma mu odzdravila. Prešla si rukou po vlasoch.

A zamierila k východu z Hotela. Nikto jej nevenoval pozornosť.

Muž zostal chvíľu stáť v podzemnom parkovisku. Nadýchol sa, do pľúc mu vošiel zľahka znečistený vzduch.

„Toto nebolo správne...“ – pomyslel si. „Som veľmi sám...“

Povzdychol si, otočil sa a pobral sa smerom k autu. Báł sa vysvetlenia, preto sa rozhodol, že nebude premýšľať nad svojim konaním.

Naštartoval auto a s hmlistou myslou sa pobral domov, do bytu, ktorý splácal. Hypotekárny úver, hypotekárny život.

Johanna sa rozhodla pre taxík. K internátu viedla iba jedna cesta, z reálneho života do snového dna, ako to sama nazývala.

Nemala rada študentov, ktorí snívajú o veľkom bytí, ktoré si ich chce zapamätať bez vyzvania do boja. V duchu sa im smiala. Ale rada sa prezentovala ako tá, ktorá „už pozná zrno a drobizg reality“.

„Som iba žena, ktorá vie čo chce... Ale niekedy sa ťažko...zaspáva...“

Ján sa v aute potil, zaumienil si, že potrebuje navštíviť psychiatra. Strach zo života, strach vo chvíľach, kedy by mal byť sám sebou. To ho prenasledovalo. Keď bol v práci, vedel predstierať osobnosť, cítil sa byť „in“.

„Nájsť oporu vo vlastnej CNS“.

Samozrejme – nájsť psychiatra, najlepšie „najsociálnejším“ spôsobom, teda tak, aby o tom vedel čo najmenší počet ľudí. Je to zvláštne, ale tešil sa ako doma, v tichu, ktoré ho niekedy nesmierne znásilňovalo, nájde na internete psychiatra, ktorého „si sám odporučí.“

Uvaril si kávu, nazval ju večernou kávou, posadil sa k počítaču a hľadal. Netrvalo dlho a našiel niekoľko odborníkov na stavy úzkosti. Civilizačnej úzkosti.

Zapísal si čísla, a s pokojným pocitom, ktorý v ňom zanechával slová: „dnes si pre seba niečo zmysluplné vykonal“, zaspával.

Zaspal, a jeho myseľ sa orientovala na prežitie. Žiadne veľké sny. „Len Bože, aby som bol zdravý, aby som sa dokázal tešiť na zajtra...“

Zajtra, zajtra, zajtra... Zajtra.

Jeho osobnosť nejestvovala, a ak si to nepripúšťal, mohol pracovať ako každý z nás. Mohol bezbolestne zaspať.

8

V sne sa nevdojak v Jánovi vynorila tvár Johanny. Johanna k nemu prehovorila hlasom, ktorý mu pripomínal mobilný budík:

- Ach, predaj svoju lásku... Predaj svoju lásku... Láska je... chýbajúce zbožie... Predaj svoju lásku...

„Láska sa nepredáva...“ – vynorilo sa z neho.

- Že či!

8

Johanna, skutočným menom Jana, sa strácala v živote ako každý človek, ktorý sa v ňom cíti: „ako pristihnutí pri očakávaní Ja som a Ja budem.“

Johanna kráčala na prednášku a v tvárach ostatných ľudí sa snažila zachytávať svoje otázky:

„Koľkokrát sa pýtali všetci títo ľudia kým sme... A kto im mohol odpovedať...?“

Hm, smiešne... Dospievam. Tieto otázky viac nebudú potrebné!!!!

Veľa mužov ju chcelo, veľa mužov sa na ňu pozeralo. Ale ona a jej vnútro sa rozprestieralo v jednoduchom súhvezdí:

„Ja som a Ja budem...“

Mužov, ktorí by ju priťahovali... tých bolo príliš málo. Nepýtala sa na riešenie jej otázky. Samota jej dávala vážnosť, keď to potrebovala:

Keď kráčala sama po ulici, keď po nej muži pozerali.

Vtedy jej samota víťazila nad všetkým živým.

Chcela viac, ale nevedela čo by to malo byť.

Okamihy, kedy čakávala na električku, na taxík alebo na zákazníka z agentúry, všetky tie okamihy mali niečo spoločné, nádych „všetko plynie, ja zostávam, aj keď v hĺbke svojho ja vedela...“

Aj dnes, v polooblačnom popoludní, ju jeden zo spolužiakov volal na kávu, na rozhovor „veď vieš, o živote...“ Odmietla ho s úsmevom. V duchu sa tvárila vážne.

Samota ju našla nepripravenú, pretože keď kráčala naspäť na internát, zazdalo sa jej, že uvidela pred sebou, ako stála na prechode, automobil, v ktorom sa už raz viezla, automobil „čudného Jána“.

- V tomto živote má zmysel iba... vyniknúť... Je to tak jednoduché... Je to tak bolestivé...

Neverím tomu! – skríkla v sebe, ale ľudia ju na prechode obiehali, strkali do nej.

- Čo stojíte... Bežte... – okríkla ju jedna z nervózných chodkýň.

Johanna sa pohla a kráčala.

Modlila sa, aby sa jej večer zaplnil prácu pre agentúru. Aby sa jej ozvala operátorka a poslala ju do nočných ulíc s novou dušou, s novou myslou, preoperovanou na prácu pre dušu niekoho iného.

Ján sa pobral do práce, jeho myseľ sa nachádzala v stave bolesti, jeho myseľ sa strácala v poňatí skutočnosti „kto som a prečo som“.

Vstúpil do kancelárie, spolupracovníčky si varili raňajšiu kávu, spolupracovníci sa preberali do pondelňajšieho rána.

Och, Bože, život sa nachýlil do druhej polovice? – spýtal sa Ján v mysli, odpovede sa bál, odpoveď neprichádzala, našťastie, ako v každej, aspoň trochu šťastnej mysli, ktorá si sama neodpovedá na bolestivé otázky.

- Som tu. Ja som tu... – prepadol ho šepot. Zastavil prúd nevyrovnaných slov v mysli. A pracoval.

Pracoval s kamennou tvárou.

Hodiny ubiehali, tlkot srdca neustával, Ján ho vnímal ako ubiehanie života, ako sekundy, ktoré sa nedajú ničím preplatiť.

Prestávka na obed, niekoľko telefonátov, niekoľko pascí v dialógoch. Ján nemal čas na zamyslenie nad ľuďmi, s ktorými sa rozprával, vždy keď dovolal, sa v ňom rozprestrel, že „koľko ľudí je na svete... Toto je ako moja samota... Nikdy neviete, čo všetko ľudia prežívajú, je ich toľko, že život sa stal pomníkom nepoznaného osudu.“

Pousmial sa pri odpovedi na otázku, ktorú mu položil spolupracovník:

- Ideš na obed?

- Nie... Musím vybaviť ešte nejaký telefonát.

Telefonát psychiatrovi. Pokus o nadviazanie kontaktu. Pomoc!

Ján sedel dve minúty bez pohnutia, odhodlával sa k samozrejmosti.

- Dobrý deň, - nádych neistého Jána,- Rád by som sa objednal... k doktorovi Nomádovi... Mám pocity úzkosti... Mám pocity... že... všetko ubieha priveľmi rýchlo... Moja úzkosť sa stupňuje... – Ján spustil, ale na hrane vlastnej uzdy sa zastavil. Prekvapilo ho ako rýchlo chcel povedať roky premlčované.

Sestra sa nadýchla, sestra zastavila Jana skôr ako si sám uvedomil...:

- Áno, rozumiem vám... Takže... Môžete mi zopakovať kvôli čomu nám voláte?

Tridsaťročná žena menom Ľudmila pracovala pre doktora Nomáda sedem rokov, jej pocity nikoho nezaujímali.

Každé ráno kráčala do práce osamelá, mysliac na partnera, každý deň kráčala späť do prenajatého bytu mysliac na partnera, robotníka na výškových stavbách.

Nikto nevedel ako na neho myslela, ako s nim bola citovo previazaná. A jej partner, obyčajný pracujúci muž si to neuvedomoval.

Pracoval, citovo nemyslel.

Ľudmila sa spýtala s nádychom, s neúčasťou po Jánovom upresnení „stavy úzkostí a všetko, čo s tým súvisí“:

- Je to vážne?! Voláte v krízovom rozporení?

Ján sa začudoval otázke. Ale zamlčal prekvapenie.

- Nie... Nie. Asi nie.

- Pozriem sa do počítača... Kedy máme voľné... Máte od niekoho odporúčanie...?

- To nie...

- Máme plno... Stále plno... Ale... o dva týždne... V piatok trinásteho... By ste mohli? O tretej...

- Áno, mohol... O tretej... Len o tretej... Viete, pracujem do piatej... Dokedy ste v práci?

- V piatok od jednej poobede do šiestej... Počkajte spýtam sa doktora... Práve odchádza na obed...

Ján čakal, a ticho premýšľal, čo všetko ešte môže zmeniť, ale neprichádzal na nič, čo by ho mohlo spasť.

Bol uzavretý v kruhu. Vedel o tom, ale nevychádzalo z neho žiadne úsilie zmeniť to.

Lekár, J. Nomád, štyridsiatnik, osamelý muž, ktorého svedomím a životom bola práca, iba práca, sa zamyslel. Nevidel dôvod prečo by nemal čas o pol šiestej v piatok. Zvyčajne prijímal pacientov iba do piatej. V piatok.

Potom si čítal vlastné zápisky o pacientoch. A rozmýšľal ako pomôcť ľuďom .

Potom sa pobral domov. Kúpil si v stánku časopis o automobiloch.

Potom zašiel do samoobsluhy, kúpil si jedlo na víkend.

Niekedy si všimal ľudských tvárí. Niekedy si sľúbil že na konci kariéry napíše o ľuďoch knihu.

Knihu o niektorých tvárach , ktoré videl.

„Ale načo by to komu bolo?“ „Len pre mňa... Kolekcia úvah...“

- Áno, v piatok, môžete prísť... O dva týždne...

Ján sa upokojil, duša si vydýchla, tridsať rokov prežil a nakoniec sa rozhodol.

„Bud' do kostola... poprosiť o radu farára... ale nie sme v stredoveku... Alebo... takto...“

Ján sa vrátil k práci, hladný, pokojný, osamelý, ale s víziou, že mal odvahy na zmenu.

8

Johanna sa dočkala študentského piatku. Z agentúry sa jej nikto neozval, presnejšie, týždeň sa jej nikto neozval, a aj keď si nepripúšťala, že by práve ona mohla za zvláštne chovanie posledného muža, Jána, čierna rieka jej pochybovania účinkovala.

A čím dlhšie ju agentúra nekontaktovala, tým viac sa jej myseľ prepadávala do samoty a izolácie. Spolubývajúce považovala aj bez svojej úpadkovej mysle za súperky v súboji o prežitie.

Zdravila ich, ale kamarátstvo, a načo?

Rozhovory, áno, ale odtiaľ potiaľ:

- Zdá sa, že dnes nebude pršať.

- Aj keby, včera pršalo.

Napriek tomu, napriek citovej izolácii, a životnému rezervoáru bolestí, vo svojom krúžku mala niekoľko známych, niekoľko ľudí, ktorí si budovali kariéru a už v mladom veku (cirka medzi 20-22) sa navzájom poštvovali heslami:

Život je oceán a ty sa musíš naučiť plávať. Vyber si do ktorej skupiny chceš patriť.

Život je cementáreň. Bud' ťa zalejú alebo budeš zalievať ty.

Obliekla sa, s pátosom „bože, akoby som išla do práce“, „bože, išla by som pracovať s dušou muža, s jeho myslou“.

Stála pred zrkadlom, a upokojovala sa.

„Neboj sa...“

Život sa z nej vytrácal, život sa z nej vynáral.

„Bojím sa...“ – odpovedala si do zrkadla. Jej úsmev sa tiahol jej osobnosťou a narážal na jej hradby.

Ktosi zaklopal na dvere, pomaly sa presunula k dverám. Otvorila, priateľka, jedna z mála, ktorej rozprávala o priateľstve a bolesti, o strachu a prepade do vôd márnosti.

- Nemám dobrú náladu... – povedala priamo.

Jej šminky, jej červené pery, hnedé oči, všetko súviselo, ale žena so ženou nesúvisí len pre krásu.

- Si pekne urobená... Si pekne urobená... – do tváre ju pochválila priateľka.

- Nevypijeme si víno tu na izbe? Všetky ostatné išli preč... na víkend...

- Môžeme... Ale... nie je škoda... toľkých upravovaní...?

- Niekedy je potrebný aj taký deň... Upraviť sa len jedna pre druhú.

Priateľka súhlasila, ale iba s výhradami. Potrebovala vyraziť do ulíc veľkomesta.

Jej priateľka jej sľúbila, že víno vypijú samé a potom... si vynútila spoluúčasť na výlete do mesta.

Pili samé ako ženy, ktoré sa milujú.

- Som strašne sama... – a Johanna vypila emočný pohár až do dna.

- Som sama... – zašepkala jej priateľka.

Johanna sa rozplakala, priateľka ju musela tíšiť. Chvíle samoty, chvíle bolesti, chvíle spovedania.

- Chcela by som niečo viac... Ale nenachádzam slov...

- Pod' vypadneme do mesta... Nájdeme si nejakú zábavu... – priateľka jej nedávala pokoj. Nakoniec mala svoj vyhranený záujem.

Odišli v sprievode spolužiaka, ktorý sa tešil peknej dvojici, víno obom ženám rozviazalo jazyk. Roztopašnosť vystriedala ponurú náladu, ženy sa smiali.

Zamierili do neďalekého študentského podniku, stav vína v ich telách im nedovoľoval zájsť ďalej.

Pri stole sa rozprávali o všeobecných a zabudnutiahodných témach.

- Kedy si nájdeš partnera? – spýtal sa kolega Johanny.

- Keď zarobím prvý milión... – so smiechom odpovedala. Prsia sa jej natriasali, a ruky šermovali vo vzduchu.

- Vy moderné ženy...

- Na to zabudni, kamoško... Sú iba ženy... ktoré... chcú pátrať po vlastnej bytosti...

- Vieš, Jana... Myslím si, že dnes nie je také zlé byť ženou.

Jana sa chichotavo rozosmiala. Pohládila kolegu po brade.

Priateľka zatiaľ ostrila po podniku. Všimla si mužov, hodnotila ich.

- Nemám to tu rada... Ale niekedy je to tu dobrá zábava... – zhodnotila po tom, čo videla okolie.

Večer sa skončil. Žiadne veľké slová neodznali ani na záver.

Pred zaspaním sa Johanna odlíčila, povzdychla si.

Akási ťažoba ju znásilňovala zvnútra.

„Mysel' človeka je miestom na zabudnutie...“

Ján pracoval, zo dňa na deň sa jeho stav zhoršoval. So zamestnancami dokázal prehovoriť slovko a tváriť sa vážne.

„Ako sa máte?“

„Ako sa darí?“

„Kávička sadla... čo?“

Ale v samote kancelárie sa mu roztriasli ruky, potil sa a každú úlohu, ktorú dostal prijímal ako vyslobodenie.

Cez obednú prestávku zavolať do agentúry, požiadal o Johannu.

„Na dnešný večer... áno... áno...“ – odpovedal automaticky. „Vyrovnám... ihneď... Vlastne ako vždy, slečna.“

Hneď ako si doobjednával ženu na večer, zaplatil cez internet svoju požiadavku.

Zhlboka si vydýchol, vedel, že si pomohol. Mohol sa napiť vody. Všetko sa trblietalo v jeho mysli, všetko malo jasnejšie kontúry.

Práca ubiehala v mene každej pracovnej doby. Nič nové sa nedozvedel o sebe.

Myslel na ženu, ktorú si objednal. „Bude tak pekná... Potrebujem ju... Potrebujem magazínovú ženu... Potrebujem?“

„Určite bude taká pekná...“

Zamkol kanceláriu, naprázdno prehltol, pomodlil sa k nejasnému bohu. Každý krok bolo nová nádej, tešil sa na dialóg, ktorým by odkryl niečo za závojom toho, kým je.

Nastúpil do auta, z vrečka vytiahol sprej, nasprejoval sa a povedal jediné slovo.

„Láska... Toto je láska? Aká láska... Na niečo sa teším!“

Možno sa pousmial, možno sa zamyslel.

Smeroval k internátu, smeroval cez všetky preplnené zastávky MHD.

Bože... pomyslel si.

Netreba sa zamýšľať.

„Určité áno niečomu!“

Johanna sa potešila objednávkou. Namalovala sa. Odložila knihu, ktorú čítala. Nejaký Hvorecký.

Cítim sa stále sama. Cítim sa stále sama.

„Ale ešte dokážem počúvať samú seba!“

Obliekla sa najlepšie ako vedela. Pred zrkadlom sa spýtala samej seba:

„Som pekná žena... Som pekná žena?“ „Smiešne... Mladá inteligentná a sčítaná žena...“

Čiernobiele šaty, parfem s chytačom mužským hormónov. Všetko je v poriadku. Všetko viem, všetko viem natoľko, aby som bola tým, kým potrebujem byť.

Vedela, že sa stretne s mužom, ktorý minule odišiel ako nevyrovnaný zbabelec.

„Jednoduchá práca... Zbytočný muž...“

Automobil sa prehrýzol k stojacemu telu. Mladá žena vedela, že jej život sa nedostane do žiadnej knihy, do žiadnej ročenky o osude mladých žien. Údajne si to spočítala.

Automobil zastavil, Johanna sa usmiala, Johanna nasadla.

Ján sa usmial spoza osamelej tváre.

Ján sa snažil prehltnúť ako prechádzali povedľa plnej zastávky MHD.

Johanna sa snažila vcítiť do pracovnej nálady.

Ján sa snažil uvoľniť z pracovnej nálady.

Nevedel kto je. Jeho osobnosť sa o to viac strácala.

Nevedel čo povedať.

Nevedel čo by mal chcieť.

- Ste hladná? – spýtal sa podriadeným hlasom.

Johanna sa usmiala. Prirodzeným ženským inštinktom cítila, že muž vedľa nej je vystrašený ako zajac.

Neľutovala ho. Smiala sa z neho. Oblízala si pery.

- Vy asi nie ste zvyknutý na ženskú spoločnosť? – spýtala sa pokojne.

- Nie. Ja iba pracujem.

- Pracujete... – pomaly zopakovala.

Ako študentka práva - predpokladala po psychologických kurzoch, predpokladala slobodne, že vie o neslobodnom zauzlení objektu pred ňou.

Nepriťahoval ju.

„Nie, nie... škaredý nie je. Ale... auto je pekné... hodinky sú pekné...“ – prechádzala po ňom pohľadom. Predstierala neúčast'.

- Pracujem... ale... keď sa práca skončí... Môj život sa míňa... môj život sa míňa... – vystrašene pokračoval Ján.

- Pamätáte sa? Volám sa Ján... Volám sa... Ján...

- Pamätám si... Prečo ste ušli? – Johanna prižmurila oči.

Johanna sa zhlboka nadýchla. Vtiahla do seba nekonečno tejto chvíle.

Jána to vzrušilo. Trošku, v nervozite.

Ján sa začínal potiť.

Automobil rozbíjal kvapky dažďa. Blýskalo sa.

Johanna sa nachádzala v stave pokoja. Jediné šťastné okamihy jej života prichádzali: Všetko, čo mám, je pocit z ovládania mužov.

- Kam ideme? – spýtala sa pokojne. Jej vyrovnané nádychy... Jej vyrovnané výdychy.

- Nie ste hladná?
- Už ste sa ma spýtal...
- Nie ste?
- Záleží na vás... Budem rada vašou spoločnicou...
- Aha... Chápem... Chápem...

Johanna sa znovu usmiala. Slobodne.

Jej rozviazaná duša sa posunula k mužovi. Pátravími očami sa do neho snažila vnoriť.

Len tak z pasie ju zaujímalo prečo je... akým je.

Čo je to s ním?

Ako môže „takto“ prežiť v tomto svete?

Ján sa jej túžil spýtať:

„Vaša práca vás naplňa...?“ – ale zachoval sa ako v práci.

Možno som v práci.

Možno som v sociálnej práci.

„Túžim sa s ňou rozprávať....!“ – jeho emócie si ho brali na výlet.

Samota človeka.

Samota Ježiša.

Samota nemilovaných. Jeho samota, jej samota.

Automobil zastal.

Johanna si opäť prešla po perách. Jej samota sa stávala jeho samotou. Tak si pomyslel, tak sa jeho vnútro pripravovalo vystúpiť.

Zostával sedieť. Kvapky dažďa dopadali na sklo.

Ľudia sa mihali, ľudia neboli nikdy dôležití.

Vydýchla. Jej život sa míňal. Jeho život sa míňal spolu s jej životom.

- Nevystúpime?

- Ach, áno... Ja som len... Ďakujem, že ste sa neurazila.... Viete... minule... Ja som zvláštny človek...

- Nič sa nestalo... Mohli by sme vystúpiť. Za chvíľku si zadýchame všetky okná.

Ján zajednal drahú Bratislavkú reštauráciu.

O ôsmej. Len pre okamih, ktorý sa minie.

Nemal pochybnosti, keď objednával stôl.

Usmialo sa na neho šťastie. Hoci tak neuvažoval, konal z povinnosti. Pri objednávaní z povinnosti sa spotil.

(- Máte šťastie... Pred chvíľkou volal jeden zákazník, že nemôže prísť... Na aké meno. Samozrejme. Prídete s pani... alebo slečnou? Hm, slečnou... Samozrejme. Ďakujeme... Tešíme sa na Vašu návštevu.)

Ján vystúpil z auta. „Ja...“ – chcel na čosi pomyslieť, ale kvapka dažďa mu udrela do čela.

Johanna zostávala sedieť s pokojným a nevýrazným úsmevom v aute. Všimla si s ľahkým povzdychom konanie muža.

„Ja... niekedy sa celkom dobre bavím...“ – vydýchla si do myšlienok.

Ján jej otvoril so spotenou rukou dvere. Kľučka automobilu bola mokrá.

Spoločne kráčali do reštaurácie. Kvapky dažďa na nich kvapkali ako na dvoch osamelých ľudí.

Ján zastavil o ulicu bližšie. Automobil, firemný automobil sa tak vyhol nasadnutiu cudzieho človeka za volant.

Ján zastavil o ulicu bližšie - chtiac. Uvidel voľné miesto.
Cúval s trasúcimi rukami.

Johanna si zívla, rukou si zakryla zívnutie.

Ján otvoril dvere. Johanna vyšla.
Johanna sa pozerala do očí Jánovi. Len chvíľu, len pokým Ján nezvesil oči.

Johanna milovala svoju prezývku. Johanna mala radosť, vybraná spoločnosť, jej malé dievčenské sny...

Krásna, vyzývavé dlhé nohy, pomalá variácia na stratenie sa v spoločnosti. Pomalá variácia na „kto je kto“ - „jej dlhé nohy... kto a prečo“.

Recepcia.

Odloženie kabátov, Johanna sa usmievala.

Ján sa cítil nesvoj. Zaplatil, jeho pravda bola predaná. A kúpená. Pravda ako náčinie.

Pravda ako objednávka.

Muž, vysoký muž s čiernymi vlasmi, v čiernom obleku uviedol Jána s Johannou k stolu.

Pekný stôl, s kvetom vo váze, s príborom pre tri chody, s bielym obrusom.

Muž ich usadil, ani raz sa im nepozrel do očí.

Johanna sa usadila ako žijúca bohyňa. Jej mladé telo sa stalo stredobodom. Len pre ňu.

Ján si vzdychol. Nepozorovane.

Nepozorovanie jeho života nás utíši.

Bol po prvý raz v reštaurácii svetovej úrovne. Muž pre ženu... Muž podvedome pre ženu.

Muž a žena:

Jeho oči sa sústredili na Johannu, priestor si všímal ako doplnenie obrazu.

Vedel, že dnes minie polku svojej výplaty. Neprekážalo mu to, dýchal plynulo.

Obsluha im priniesla jedálny lístok. Ján sa spýtal Johannu, čo si želá na pitie. Tá sa na neho jemne pousmiala.

Obsluha pochopila jemný úsmev.

Dva deci značkového červeného vína.

Malá fľaška minerálnej vody bez oxidu uhličitého.

- Nezvyknem... jesť... tu... – Ján sa pokúsil o slová. O slová...

- Nebojte sa... Ani mňa klienti... často nepozývajú do takýchto kategórií...

- Ak už otvárate tému...

Johanna sklopila oči. Odpila si.

- Nie. Neotváram tému.

- Mohol by som... predsa len...

- Ako si želáte...

- Mohli by sme si tykať?

- Ako si želáš... Johanna...

Podali si ruky. Ján sa nadýchol. Jeho samota mu zväzovala hrudník.

- Akých... akých... má vaša agentúra... zväčša zákazníkov?

Johanna sa ozbrojene zasmiala.

- Zväčša zahraničných.
- Angličtina...?
- Zväčša...

„Niečo mu chýba...“ – napadlo ju.

„Necítim sa tu slobodne... Musím sa... presvedčiť, že som v práci. Musím byť profesionál.“

Obsluha im priniesla predjedlo. Obaja sa usmiali.
Jedli v samote.

Priestor jedol s nimi.
Tichí návštevníci míňali svoj čas.

Prvý dojedol predjedlo Ján.

Prepadlo ho, že sa nemá s Johannou o čom rozprávať.

Johanna dojedla, zrovnala príbor na tanieri. Použila obrúsok.

- Máš rád svoju prácu?
- Snažím sa... Vieš, okrem práce nemám nič, čo by ma... Čo by mi pomáhalo prežiť...
A... vlastne aj táto večera... – Ján stíchol.

Obsluha im odniesla predjedlo.

Žena pri vedľajšom stole si premerala Jána. Johanna si to všimla.

- Si teda samotár... Povedal si... som sám.
- Áno...

Obsluha priniesla páru hlavné jedlo. Ján ani veľmi nevnímal jeho chuť. Pocítil veľkú a nezmieriteľnú potrebu byť sám.

Cítil, že mu niečo uniká, cítil sa byť pristihnutý pri slovách „nevedieť si vychutnať život“.

- Sám sebe vyčítam, že si neviem vychutnať život... – prehovoril Ján, pozerajúc sa na jedlo pred sebou.

Johanna sa pozerala taktiež na jedlo pred sebou.

Ján počkal, kým začne jesť Johanna.

Jedol z povinnosti, jedol s vykastrovanou dušou. Šírila sa v ňom bolesť, pachuť.

Johanna si jedlo vychutnávala, malá porcia labužníckeho pokrmu jej prevrtávala dušu, a symfónia života sa stávala jej prvým vyjadrením mľasknutia. Jediné mľasknutie, a zháčila sa, spozornela.

Trochu sa hanbila za mľasknutie.

- Chutí vám? – pomaly sa spýtal Ján. Dojedol. Čakal na odpoveď pomedzi prežúvanie Johnny.
 - Vynikajúce jedlo... Vynikajúci kuchár...
- Ján sa pousmial. Neveril tomu úsmevu.
Chcel ísť domov, chcel ísť hocikam, kde by mohol byť sám sebou.
Ale také miesto nepoznal.

Obsluha odniesla hlavné jedlo.

- Som sám... Ďakujem vám za večeru so mnou... Ďakujem...
- Ďakujem, - pokojne prehovorila Johanna. Cítila sa nasýtená. Jej štíhla postava sa vznášala nad miestom hybridnej reštaurácie.

Ján bojoval sám zo sebou, vznášal sa pri platení kreditnou kartou. Peniaze už nevnímal ako dôležité.

Zomieral na spoločnosť a spoločnosť mu pritakávala. Suma mu pripadala nepodstatná.

Ján sa pri odchode cítil akoby ani nejedol. Počas jedenia ani nemusel byť pri stole.

Všetko kým nebol by to zjedlo za neho, veď presne to sa i stalo.

Johanna sa pohybovala pred ním ako víla. Ján si predstavoval kopuláciu dvoch krtkov – nevyjasnená krátka chyba, ale natoľko sa zľakol svojho „sna“, že mu zabehla slina.

„Som Japonec...“ – prepadla ho výčitka.

„A neviem bojovať... Neviem žiť... Neviem žiť...“ – znova a znova sa mu vnáralo do myšlienok.

„Bojím sa...“

„Bojím sa...“

Johanne podali čierny kabát, Ján jej ho nemotorne podržal. Johanna mu poďakovala.

Ján kráčal k autu, bál sa čo len pozrieť na Johannu.

Johanne sa zdalo, že Ján je postihnutý vnútorným nepokojom.

„Ten človek je... chorý...“

- Prepáčte... Nie... som... uvoľnený... keď... nepracujem...
- A keď pracujete... Ste?
- Nie, ja... vtedy pracujem.

Ján zaviezol Johannu na internát. Zamiloval sa do nej, mlčal a mlčal. Jeho pocity sa v ňom stupňovali, plakal, duševne, plakal, keď vystupovala.

Slušne a s miernym pozdvihnutím v hlase mu poďakovala, cítila sa natoľko „sexuálno-citovo“ silnejšia od Jána, že povolila nad rámec pracovného nasadenia, a usmiala sa slobodne.

Slobodná žena sa usmiala.

A Ján sa položil, v jeho duši pretiekla aj posledná kvapka na stranu Johnny.

Ján predal svoju lásku. Predal ju Johanne.

Johanna, žena s čiernou hrivou. Podlhovastá tvár s malým nosom.

A hnedé oči. Upravené obočie, a pleť, každú noc natieraná pleťovým mliekom.

Biela sukňa, nad driekom, ktorý Jánovi dráždil sen o využití jeho pohlavného zabudnutia.

Evolučná prehra v Jánovi... keď odchádzal, modlil sa k Johanne. Modlil sa k jej pravde, hoci nevedel aká je jej pravda.

Ján bol muž, ktorý prehral ďalšie uvedomenie. Jeho nové... jeho „dnešné“ uvedomenie sa stalo láskou a jeho emócia sa stratila v Johanne.

„Láska je neurčité nútenie...“ – povzdychol si.

Odchádzal ako posledný pútnik, ktorý nenašiel miesto, ktoré by ho upokojilo, ktoré by upokojilo jeho vieru, jeho sväté miesto, jeho svätá žena odišla.

Nepotreboval žiadny hlboký dialóg.

Nepotreboval žiadne životné uistenie. Emócia muža, ktorý nevie žiť život sa utopila v jeho pamäti.

Ján šoféroval a neustále myslel na Johannu.

„Prečo som sa s ňou nedokázal porozprávať...“

„Prečo som nedokázal byť sám sebou...?“

Prečo... sa Ján narodil... nevie... Johanna.

A Johanna si na internátnej izbe vyzula topánky. Uvoľnila si namáhané kotníky. Vydýchla si.

„Dnes večer... to bolo ľahké...“

„Chudák... chlapec... To som ešte nevidela... Ale... nech si... ma pozýva aj naďalej... Je neškodný...“

„Je určite neškodný...“

- Tak ako si sa mala? – spýtala sa jej spolubývajúca.
- Dobre.

Johanna nenávidela túto spolubývajúcu. Táto spolubývajúca mala priateľa, ktorý ju zvykol milovať nahlas.

A vtedy sa stvorenie v Johanne zvyklo búriť jasnozrivo.

Johanna sa osprchovala. Jej myšlienky patrili zajtrajšiemu dňu v škole. „Právo je bytie... ak sa hodnota v človeku prevráti a emócia sa strhne do morálky...“ – zašepkala si, ale keďže nevedela – ani nechcela vedieť, aký zmysel má veta, ktorá z nej vyšla pomedzi všetky kvapky, zabudla na popletenú vetu, popletené slová v nej.

Johanna zaspala, ale strach z bytia ju opäť prepadol nepripravenú.

Ach, Johanna...

Keď človek zabúda na svoje pravé meno...

Ján otvoril dvere od hypotekárneho bytu. Samota mu triasla rukami.

Bál sa masturbácie, ale ešte raz sa presvedčil. Nechal zo seba vykrvacať spermie, ale potom si sadol na záchodovú mysu a plakal.

Jeho plač sa v duši odzrkadľoval bez slov. Ján poutieral spermie do záchodového papiera. Bál sa zapnúť televíziu.

Paranoja zo správ. Všetko, čo sa ho netýkalo... Och, to všetko by sa ho dotýkalo.

Dvadsaťdeväť rokov a jeho panenská duša sa búrila pred svetom, v ktorom sa zmietala neukožená.

- Čo teraz?
„Čo teraz?“

Jeho zabudnutá duša, jeho zabudnutý penis. Jeho práca a všetko, čo sa bojí povedať.
Bojí sa spať, potí sa.
Bál sa spať.
Ach, Ján, Ján.
Myslel na Johannu. Myslel na to, ako by sa jej dotýkal. Myslel na to ako by jej povedal pravdu o sebe.
„Ale ona by nemala prečo počúvať?“

Rozplakal sa a zaspával v plači.
Zakrýval si oči a videl zbytočné obrazce. Tak ich nazval: zbytočné obrazce.

8

Ďalšie ráno, pomyslel si Ján, keď vstával. Lenže tento raz sa jeho život posunul až do Trinásteho Piatku v mesiaci.
Dobré ráno – povedal si Ján.
Pripravil sa na raňajky. Tešil sa na prvú návštevu mestsky obľúbeného psychiatra. Sľuboval si veľa. Sľuboval si vyspovedanie sa.
Sľuboval si lieky na dušu. Lieky na všetku bolesť, ktorú cítil.
Pozrel sa do zrkadla, vydrž!
Obliekol sa do obleku, kravata mu dnes sadla.
Prdol si, pousmial sa. Zamkol byt.
Pohmkával si nejakú pieseň, zbytkovú pamiatku na včerajšie zaspávanie.
Zaspával pri pustenom rádiu, aby „ešte niečo“ počul.

„Neviem prečo... Bojím sa zavolať do tej agentúry... Bojím sa lásky...“

Ján nazýval láskou obyčajné zapozneranie sa. Nasadol do auta.
Jeho vnútorná revolúcia vyvrcholila, keď po prvý raz nahlas povedal:
„Som zamilovaný...“

V práci sa správal ako v práci.
Otvoril niekoľko zmlúv, zavrel niekoľko zmlúv.
Zúčastnil sa na porade predsedníctva banky. Tváril sa čo „najstudenšie“.
Dvanásť mužov a päť žien. „Tvárili sme sa ako jeden“.

Dvaja si chceli uvoľniť, ale vydržali.
Dve ženy mali menštruáciu a jedna žena myslela po celý čas na choré dieťa.

Všetko po starom. Nikto nemyslel na milovanie.
Dospelí v práci.
Zajtra sa možno stane niečo, čo ich prebudí.
Inak budú ďakovať Bohu, že sa stali tým, kým sú.

Ďakujeme.

Ján sa zodvihol z porady, nepamätal si ani na jedno slovo, ktoré odznelo. Plánoval bez hlavného predsedníctva.

„Som sám...“

„Bojím sa...“

Dokola a dokola sa v ňom valilo, chrbát ho bolel, ryť sa mu parila v teple, hoci klimatizácia fungovala vďaka peniazom iných ľudí.

Mená sú zabudnuté, chceme výsledky... ozývalo sa v ňom. Nevedel kto to povedal, ale neveril slovám.

Záver pracovného dňa.

Zľakol sa. Potešil sa.

Čo teraz? Čo budem robiť teraz?

Bože, chcem odpoveď... ale... ale...

Nasadal do auta a ruka sa mu chvela. Rozmýšľal akú radosť si spraviť po týždni, ktorý „takmer“ nebol.

Zavolať do agentúry. Zavolať akoby volal matke.

Johanna bola na večer obsadená!

Snažil sa čo najlepšie zakryť rozčarovanie.

„Esteže idem lekárovi... Ešteže som si dnes urobil radosť... pred... pred týždňami...“

Zavolať matke!

Žila sama, žila s manželom, ktorý zomrel pred rokom. Žila s ním v jej mysli – ako sama povedala.

Nemala žiadnych prirodzených priateľov, s ktorými by udržiavala kontakt.

Syn sa jej neozval dva týždne.

„Na jej trápenie... sa ťažko pozerá.“

Ján u nej býval do 27. Odsťahoval sa, pretože mal strach, že by sa zbláznil.

Matka ho milovala a po smrti manžela, telocvikára na neďalekom gymnáziu, deň čo deň do neho presúvala všetku lásku.

Varila mu koláče, varila mu pudinky. Milovala ho, keď zaspávala, myslela na neho. Keď vstávala, plakala.

Mala strach, jej samota ju znásilňovala. Chodila do obchodu so skrytým plačom. Citlivá duša človeka.

„Mám strach... Mám odporný strach...!“ – kričala zvnútra.

„Potrebujem milovať... Potrebujem sa rozdať! Potrebujem byť milovaná...“

„Nikomú na mne nezáleží...“

- Janko... Janko... ako si sa dnes mal. Všetko v poriadku? – pýtavala sa ho tradične.
Veľmi túžila po jedinom súvetí z jeho úst.

„Milujem ťa...“

Ale nikdy sa toho nedočkala.

Vždy, keď vstúpil do miestnosti, čakala. Jej ilúzia to hovorila namiesto neho.

- Ahoj mami... Volám ti...

Ale matka mu celá rozradostená vletela do slov. – Ty mi voláš, miláčik môj!

- Ako sa máš? Si v poriadku? Všetko v poriadku?

Jánovi vyschlo v ústach.

- Môžem ťa prísť pozrieť cez víkend?

- Miláčik! Že či môžeš? Príď... Príď...

Matka stískala telefón jej citom, jej emóciami.

Matka milovala už iba hlas, ktorý počula. Dve fľašky samoty, ktoré skrývala v trojizbovom byte, dve fľašky, ktoré schoval ešte jej manžel, že keď sa Jánovi narodí... Na tie už dávno zabudla.

Ján zvesil telefón.

Tá samota, ktorá ho prenasledovala, mu vletela do krížov.

Ján naštartoval automobil a rozbehol sa za psychiatrom.

Doktor Nomád sa prehrabával najzaujímavejšími prípadmi tohto týždňa.

Svoju prácu miloval, svoju prácu nenávidel.

Život považoval za kauzalitu, ktorej vzťah voči sebe (samému) nikdy presne neurčil.

Pomaly sa nahol k ďalšiemu spisu, akýsi N.. Čítal, ale oči mu klipkali. Nič výnimočné.

„Len ďalší človek, ktorého prevyšuje existencia...“

„Pozor...“ – lekár sa pousmial: „ako môže človeka prevýšiť existencia...?“

„Nuž, ako čítam... existencia tých, ktorí nemlčia, prevyšuje tých, ktorí mlčia...“

Ján stál spotený pred dverami. Nechcel si uvoľniť kravatu. Pracovný úbor mu pomáhal vysporiadať sa s voľným časom. Znova, znova, znova.

Jeho psyché sa varilo.

Sestrička Ľudmila ho v tichosti mysle preklala. Túžila byť doma, v Petržalskom dvojizbovom byte.

Túžila variť jednoduchému manželovi večeru. Milovala jednoduchosť. Milovala jednoduchého ducha!

„A možno by mal na mňa aj chuť!“

„A možno by ma chytil za zadok len ako on vie...“

Ľudmila zabudla na Jána, Ľudmila zabudla na celý svet, len Ona – a iba jej rodina.

„Taká je svätá pravda!“ – pomyslela si, keď odchádzala z práce, to doktor ju pustil skôr, nakoniec ako každý ctený v piatok.

„Piatok... Tok myšlienok sa vyrovnáva... Ľudia majú dva dni... pokúsiť sa byť sami sebou“ – pomyslel si Nomád, keď sa Ján stretol s Ľudmilou a on, lekár duše, lekár CNS ich pozoroval z úzadia.

CNS je ako kameň, buď drží alebo nedrží.

Doktor si premeral Jána, usmieval sa, podal mu ruku. Šedivé vlasy si upravil pomalým, automatickým prehodením za pravé ucho.

Jemne, uvoľnene, ako ryba vo vode Jánovej duše, spýtal sa s citovou automatizáciou zbrane človek vs. pacient človeka:

- Čo vás ku mne privádza?

- Môj život, pán doktor.

- To sem privádza každého... S obmenami.

Ján a jeho pot vytvorili dvojicu.

- Nechcete si uvoľniť kravatu?

- Nie... Nechcem. Takto sa cítim lepšie.

- Čo vás ku mne privádza, - lekár nezmenil ani náznakom príjemný tón hlasu. Pozoroval Jána, dosadzoval si ho do kapsulí ľudského času, ľudských osobností.

„Nič nové, zatiaľ... Pomyslel si.“

„Každý človek je novým prípadom, ktorý sa vynára z citovej histórie...“

- Nedokážem žiť život... Nedokážem sa oslobodiť... Som zviazaný...

- Počúvam vás.

- Niečo vo mne každý deň zomiera. Kráčam po ulici, ľudia ma nezaujímajú, sú to pre mňa veci, ktoré miňam. Vojdem do práce... pracujem ako manažér... A cítim sa ako stroj, nevnímam nič viac ako svoju prácu... A... keď príde piatok... ako dnes... Nedokážem zaspať. Bojím sa o svoj život.

Psychiater prižmúril oči. Počúval spoveď Jána, rozmýšľal ako pomôcť.

Ján rozprával a rozprával, všetko z neho vychádzalo pojašene, nesúvislo. Rozprával o matke, rozprával naďalej o práci.

Psychiater z neho nespustil oči. Po piatich minútach dospel k jednoznačnému záveru.

Ján skončil s prejavom. Jeho vnútro sa neuvoľnilo. Johannu a jeho najlepšiu životnú zábavu zatajil, zdala sa mu byť príliš intímnou.

„Nikto o tom nemusí vedieť.“ „Nikto“.

Psychiater mu na záver podal liek, chemický prípravok, ktorý pomáha zaspať, ktorý pomáha upokojiť.

Podali si ruky, lekár naplánoval o týždeň ďalšie sedenie. Ján odchádzal strnulý, necítil si krk, len pot sa šíril na všetky svetové strany.

„Bože, pomôž mi...“ – vyšlo z neho, keď vychádzal z ordinácie.

Nomád sa zbalil, nerozmýšľal na Jánom. Mal vytvorené obranné reakcie, ktoré mu pomáhali žiť v škatuľke jeho vlastnej bytosti.

Kráčal z práce, kráčal okolo automobilu Jána.

Ján sa usedavo rozplakal za volantom auta. Popustil si uzol na kravate, jeho osobnosť krvácala. Za plačom sa neskrývalo nič viac ako uvoľnenie.

Rozbehol sa, a šoféroval automaticky. Bolesť mu zaväzovala ústa k slepej dokonalosti.

8

Johanna sa prebudila na večerný budík, prešla si rukou po nahom tele. Prinútila si umyť si zuby, prinútila sa obliecť.

Netešila sa na „večernú zábavu“ s neznámym mužom.

„Ak to pôjde takto ďalej, čo nového... čo nového... Niečo predsa...“

Vymenila si vložku, s odporom a zároveň s nezúčastnením. Nepodstatné veci, formujú a formujú, mlčia a hovoria aj príliš nahlas.

Obliekla si známy čiernobiely úbor, zabalila svoje telo do uniformy. Kráčala po schodoch internátu a netúžila po tom „vedieť viac“.

„Chcem cítiť iba šťastie...“

Na parkovisku ju čakal zelený automobil s CD značkou. Britský osamelý diplomat zatúžil po ľudskom duševnom dotyku.

Správal sa vyslovene ako džentlmen. Povinné dialógy s prívlastkom „uvoľnenosť, dohnaná až do absurdity.“

Zdalo sa jej, že sa rozprávajú o jahodách, o jahodových poliach. Povinnosť za povinnosťou, také boli jej odpovede.

Britský diplomat bol nadšený jej krásou, uvoľnenosťou. Dotykmi jej prstov o jej pleť tváre.

Jedli v rovnakej reštaurácii ako s Jánom. Johanna sa cítila v začiatkoch pracovného výkonu nesvoja, obsluhoval ich čašník z predchádzajúcej návštevy Johanny.

Poprosila o červené víno. A pozerala sa do očí diplomatovi.

Rozprával jej o svojom živote, snažil sa zapôsobiť, snažil sa využiť každé zaváhanie sympatickej ženy.

Keď dojedli, spýtal sa: May I ask you...

„Môžem sa vás spýtať... Nesúhlasili by ste s mojim pozvaním do mojej rezidencie?

Johanna po štyroch deci vína, uvoľnená v smútku, znetvorená vlastným bytím „uchytiť sa-strach.com-uchytiť sa“, súhlasila. Potrebovala byť ženou aspoň na jeden deň bez výčitiek.

Správal sa tak slušne a vyrovnané. Vo vnútri trpel, „what a bastard world is“ ľutoval mladú ženu, ľutoval sám seba. Nenávidel svoju prácu, miloval všetky šance, ktoré pominú, miloval šancu mať krásnu ženu, ktorá vedela počítať.

- Viete, dnes... Nemôžem...

- Samozrejme, chápem... – džentlmen sa ani na chvíľku nezapýril. Uvaril večerný čaj.

Rozprávali sa o jej štúdiu.

Rozprávali sa o jeho živote. O všetkom, o čom sa mohli rozprávať a hneď na to zabudnúť.

Johanna zaspala na kresle, pripitá, oblečená.

Jej parfém lákal muža, ale diplomat sa držal výchovy a prikryl ju dekou.

Johanna nadržanom vstala, ubitá po krátkom spaní na kresle, ničomu sa nečudovala. Diplomati ešte spal, Johanna sa obula, cítila sa nesvoja, skúmavo sa poobzerala po byte.

Túžila zmiznúť, v sekunde otvorenia dverí sa diplomat prebudil, ale povedal iba: „dovidenia...“

Johanna sa viezla na internát prvou rannou električkou. Nechcelo sa jej rozmýšľať. Nerozmýšľala.

Keď odomkla dvere na internáte, zhlboka si vydýchla, padla do postele.

Na svete ju mohol upokojiť len spánok.

8

Ján si ľahol do postele, pozeral sa na bielu stenu nad sebou, vedľa seba. Prehltol na prázdno.

„Na tomto svete nie je nič, čo by ma mohlo spasiť.“ Preklial samého seba. Potom zaspal.

Ráno vstal a pripravil sa na raňajky. Pustil si televíziu.

Pobral sa za matkou, vyhorený, vyprázdnený. Všetko, čomu veril, uplynulo vekom. Čas sa zastavil, keď mu mama otvorila dvere.

Jej úsmev nahnal Jánovi strach, blízkosť samoty a blízkosť nevypočutého milovania ho vysávala ako bolesť, ktorej sa nedalo vyhnúť.

Matka sa ho pokúsila objasniť, Jánovo strnulé telo objatie vydržalo, ale neprijalo.

- Upekla som ti koláč, - šťastne povedala mama.

- Ďakujem, ďakujem... – tichučko vyriekol Ján. Jeho ruky sa potili, jeho ústa sa zasekli.

- Ako sa mi máš? Už máš nejakú priateľku?

- Ale mama... ale mama...
- Tak prepáč... Veď vieš... ako to je...
„Viem, viem.“

Návšteva utiekla ako voda, Ján vydržal robiť mame „radost“ celé dve hodiny, ale... Ďalej sa už nedalo.

Zjedol dva koláče, vypil jednu kávu a počúval matku.

Mama by sa s ním najradšej rozprávala o všetkom možnom. Ale ako ho videla, iba mlkvosť navštevovala jej útroby.

Odišiel.

„On odišiel...“

„Zostala som sama...“

Zavrela dvere, oprela o ňu hlavu a snažila sa myslieť na dnešný deň. Čo by ešte mohla vykonať.

„Mohla by som sa ísť prejsť.“

„Mohla by som sa prejsť...“

Ján kráčal domov, nemyslel, nevychutnával si život. Ďalšie sekundy unikali a on si to neuvedomoval.

Prišiel domov, psychicky unavený z dňa, ktorý nebol ešte ani v polovičke.

Lahol si a zaspal.

Vstal o dve hodiny, uvaril si kávu, chvíľu sa túlal po byte, potreboval ľudský kontakt, potreboval nejakú tvár.

Tvár k tvári.

Zavolať do agentúry, stojac pri okne, pozorujúc veterné počasie.

„Chcel by som milovať...“

Spomenul si na tvár Johnnyho, sníval o blízkosti, sníval o vzájomnej mlčanlivosti.

- Dobrý deň... Dnes by som rád... Vlastne... Johanna... Je na dnes večer voľná?

Bola.

Bola sekunda, v ktorej mu poskočilo srdce.

Spotil sa od šťastia, na tvári sa mu objavili červené škvrny.

- Je to tak... Mám ju rád... – pomyslel si nezáväzne.

Sadol si do kresla, zaboril tvár do dlaní. A sníval o možnej zmysluplnosti, ktorá sa črtala, ak popustil uzdu osobnostnej zviazanosti.

8

Johanne sa ozvali z agentúry o desiatej hodine – ráno. Víkend je časom jej výraznej práce.

- Johanka... ďakujeme za včerajšok... Pán nám zavolať a pochválil ťa. Dostaneš príplatok, pán si to želal. No a... na dnes si voľná?

Johanna v rozspanom stave zazívala. „Áno...“

„Nemám nič viac... ako predstieranie...“ „Moja skutočnosť... je niekoho iného sen.“

Lahla si a zaspala, všetko sa zdalo byť nezáživné, život sa scvrkával.

Vstala o päť hodín neskôr, ostrihala si nechty, pustila si televízor, a zavolala priateľke:

- Čo robíš?
- Spala som...
- Ja tiež.
- Nepôjdeme niekam do mesta? Do nejakého obchodu.
- Nie... Mám na dnes večer... Toho Jána, čo som ti o ňom rozprávala. Také tri hodinky beznádeje... A potom budem hádam voľná...

Johanna zašla za priateľkou, uvarili si kávu a rozprávali sa o nakupovaní šiat, o varení diétnych jedál, o nejakých zákonoch, ktoré sa nevydarili.

- Mám ťa rada... – zakončila priateľka Johanny otváranie duše.
- Aj ja ťa mám rada... – kontrolovala Johanna. Pohľadili sa po predlaktiach.

- Musím sa ísť obliecť...
- Budem sa učiť... Počkám na teba...

Johanna sa v neutrálnom cítení života – obliekala. Rozhodla sa pre starú, ale čistú bielu blúzu. Nanesla na seba parfem.

Potom si uvedomila, že by mala ešte vyskúšať toaletu a svoje telo.

Išlo všetko ako malo ísť, ale duch v nej to nevnímala.

Oblečená, pripravená sa rozhodla zísť pred zrkadlo. Pobožkala sa, vo vzduchu.

Automobil sa prehrýzol k stojacemu telu. Mladá žena vedela, že jej život sa nedostane do žiadnej knihy, do žiadnej ročenky o osude mladých žien. Údajne si to spočítala.

Ján pristavil automobil o siedmej hodine. Slnko svietilo, ale Ján, Johanna nevnímali slnko. Všetko sú riekanky, ak si odmyslíme Jána aj Johannu, ale budúcnosť sa menila na súčasnosť: Johanna si otvorila dvere, kolega na internátnom balkóne si pomyslel svoje a krvácal. Chcel si vychutnať život.

Pôjde do mesta a opije sa, jeho emočné spomienky ho naplnia žiaľom.

Do Johanny je zapozieraný, nerozumie jej, priťahuje ho jej zvláštnosť.

- Ahoj... – vyriekne Ján.
- Ahoj, - odtiahnuto zazneje z úst Johanny.
- Potrebujem spoločnosť... – Ján sa potí, Ján sa pomaly rozbehne.
- Neprejdeme sa? – spýta sa po chvíli.
- Môžeme sa prejsť. Ak si želáš... Prejdime sa.

Ján odstaví auto na parkovisku, na promenáde pri nábřeží Dunaja.

- Otvorím ti dvere... – vybehne z auta.
- Nemusíš... – a Johanna vystúpi sama. Narovná si šaty.

Prechádzajú sa bez slov, Ján cíti, že už nemiluje, že už všetko odznelo.

Pozera sa na osobu vedľa seba, a plače vnútom.

- Chcel by som vedieť... Ako hodnotíš... túto vychádzku... so mnou?
- Pozitívne...

Všetky slová ktoré odznejú, sú strávené.

Jánovi stačí prítomnosť Johanny.

- Možno som bol do teba chvíľu zamilovaný.

Johanna sa len pousmeje.

- Čo to znamená? – spýta sa uvoľnene.
- Nevie... Naozaj neviem.

- Si hladná? – spýta sa Ján po polhodine.

- Nie. Ďakujem za opýtanie, - v duchu sa pýta sama seba, či to náhodou nie je posledná návšteva Jána do jej sveta. Zamilovanosť? Chudák muž!

Kráčajú vo svete, v ktorom si každý snaží zrátať, do čoho sa to narodil:

Ján mlčí, Johanna prijíma jeho mlčanie ako trápne krvácanie.

- Nie si náhodou hladná? – spýta sa Ján po trištvrte hodiny.

- Ak nie si hladný ty... – a Johanna sa usmeje bezbranne. Zasnene. Už nekráča s Jánom. Už chvíľočku kráčala sama so sebou.

Ale rýchlo sa vrátila do svojej úlohy:

„Môžem sa pri ňom učiť, zide sa mi to pre kariéru. Je na ňom vidieť úplne všetko...“

- Niečo by som si zajedol.

Ján vedie Johannu na pristavenú loď, používanú ako stredne drahú reštauráciu. Čašník ich usadí k stolu.

Reštaurácia je dopoly zaplnená.

Ján objednáva fľašu bieleho vína, po dohode s Johannou.

„Dnes už nechcem šoférovať.“

- Som s tebou po tretíkrát vonku. A stále nie som uvoľnený.

- Nezabúdaj... Trávim s tebou čas podľa tvojho želania.

- Áno... Viem... Ale mohol by som ťa poprosiť... Chcem sa dnes porozprávať... Túžim sa vyrozprávať.

- Dobre, ako si želaš.

Johanna si odpije z vína. Príjemné Slovenské Akostné víno.

- Dávno som prestal hodnotiť život... Ale niečo vo mne... pokračuje bez zastavenia.

Johanna sa núti počúvať. Niekedy jej myšlienky uchádzajú do neznáma.

Pravdepodobne nekonečný vesmír v nej ju odfúkava.

Ján sa spovedá, Johanna ho nepočúva.

Ján jej podáva srdce, ale Johanna prijíma iba svoju realitu.

Johanna začuje až priezračné a priehľadné slová:

- Splácam byt na hypotéku.

Johanna pokýva hlavou. – To je zaujímavé. Aké sú podmienky?

Ján sa chytí témy, a rozpráva.

Fľaša vína je dopitá, Johanna sa cíti ako by sa (stále) prechádzala sama. Hoci sedí.

Ján cíti... že ho Johanna nepočúva.

- Moje slová ťa veľmi nezaujímajú...

Johanna si spomenie na uvoľnenosť britského diplomata. Jána ľutuje, ale ľutovanie sa končí po desiatich sekundách, potom nasleduje nuda.

- Počúvam pozorne, ale niekedy sa po víne žena tvári slobodne.

Ján sa pousmeje. Vnútro ho začína bolieť, všetko, čo dnes videl, cítil, povedal odviaľa do zabudnutia jeho istota, že ani za peniaze sa nedokáže porozprávať.

- Toto je poslednýkrát... Nedokážem sa rozprávať slobodne. Nedokážem byť sám sebou. Všetko, čo vidím... je len to, čo vidím... Musím zostať sám... Musím zostať sám.

Johanna počúva poslednú spoveď, ale neuvedomí si prázdno slov.

- Život záleží iba na tebe. Mrzí ma, že dnes som nesplnila tvoje predstavy.
- To nie je tvoja chyba.

Ján zaplatí účet, Johanna si všimne ako sa mu trasie pravá ruka.

Ján jej príde odporný, zvrátený a chorý.

- Mám ťa odprevadiť na internát?
- Nie, ďakujem. Vystačím si sama.
- Áno, dnes sme si vystačili sami.
- Ak som sklamala... Agentúra má v ponuke aj iné ženy.
- Áno, viem.

Ján ju opustí, obzrie sa, pozoruje jej zadnicu, ale nedáva mu to žiadny veľký sladký pocit.

Kráča sám, míňa chodcov.

Cíti sa ako pes. Bez majiteľa.

Johanna si vydýchne. „Dnes to nebolo o nič lepšie ako minule.“

„Nechápem čo vlastne taký človek môže chcieť...“

Johanna zaklope na dvere priateľke.

Žena na ňu nečakala, vyšla si do mesta s priateľom, kolegom. Johanna sa im ozve na mobil, ale priateľka nezdvíha.

„Ále... mám chuť sa dnes naozaj zabaviť.“

Ako je oblečená, tak sa vyberie do mesta. Potrebuje sa predsa uvoľniť zo „zlého“ pracovného nasadenia.

Taký je život húseníc.

Pri výťahu sa zastaví. „Snáď nepôjdem sama.“

„Ešte mám na izbe jednu fľašku... červeného vína...“

Vráti sa na izbu, pozrie sa na hodinky. Pol desiatej. Nechce sa jej piť víno – osamelej.

Vráti sa k telefónu, prezvoní priateľku, nedúfa v záchyt, ale predsa: priateľka zdvihne.

Johanna neváha a nasleduje stopy priateľky a kolegu z internátu.

„Chcem cítiť život, chcem cítiť život!“

Ján sa túla mestom ako opustený medvedík.

Všíma si páry, všíma si smutných, všíma si veselých.

Ľudia pijú v baroch, ľudia pijú v krčmách, v letných výbehoch. Jeho vnútro nachádza odozvu len v krokoch.

„Potrebujem kávu... Sahnúť si sám...“

Zájde do podniku v centre mesta, skúša vnútro, zafajčené vnútro. Vyjde na terasu a nájde osamelý stôl.

Objedná si Capuccino.

- Zajtra niečo zmením... Takto sa nedá žiť... Nechápem... Nechápem sa.

8

Johanna vletí do podniku v centre mesta, Ján sedí iba jeden podnik na pravo.

Johanna nájde priateľku a kolegu pri stole, pri okne.

- Bože... Ty máš nové sako... Koľko stálo? – prisadne si slovami úžasu.

Kolega sa pousmeje.

- Ako bolo v práci? – a odpije si z drinku na stole.

Johanna im rozpovie o dennom trápení.

Kolega sa začuduje.

- Poznám takých mužov...

- Nevyzerá podozrivo? Keď ti povedal, že je do teba zamilovaný... – spýtala sa s ľahkým pozdvihnutím priateľka.

- Je to osamelý človek. Hlupák... vlastne, chápeš... Ako... Taký trpák.

- Takí nakoniec končia v bordeloch... – povzdychne si kolega. Akože si povzdychne.

- S tým sa nedá robiť vôbec nič, - priateľka si odpije z pohára. A usmeje sa od ucha k uchu.

- Nie je ti ho aspoň trochu ľúto?

- Nóooo... To by ti bolo takých úvodných päť minút... Nerozprávajme sa o ľútosti...
Žime...

Žijú.

Žili v priestore a čase. Pili v priestore a čase.

Ľudia, figuríny pri ostatných stoloch sa bavili a žili v priestore a čase.

Minúta ticha za ich životy. Oni si na naše nespomenú, ak by išlo do tuhého.

8

Ján vypil Capuccino. Samota sa stala neúnosnou. Uvedomoval si – slobodne -, že nemá kam zájsť. Johannu opustil v duševnej bolesti.

„Navštívim matku...“

„Nejak to vysvetlím...“

„Pozvem ju... Počkat', počkat' je 22:33...“

„Bože, toto je strašná samota.“

Ján zaplatí, odíde, jedným okom si obzrie pri odchode mladých bujarých, starších pokojne sediacych.

Chcem vedieť pravdu.

Tu niet nejakej pravdy.

8

Ján zaspáva s liekom od doktora Nomáda. Liek neúčinkuje.

„Spánok je jediné vyslobodenie...“

Hodiny pomaly plynú v nastavenom a prijatom čase. Nieкто spláchol po nočnej návšteve toalety. Horný sused.

Ján zasvieti svetlo, berie do rúk Sväté Písmo.

„Keď prežili oni... môžem aj ja... Musím... Môžem... Musím... sa naučiť... Prekonať krízu.“

8

Johanna predáva svoju lásku k životu v nočnom bare pri internáte.

Kolega je opitý, sotva stojí na nohách. Mlčí a zasnene hľadá na Johannu-Janu.

Tá jeho pohľady ignoruje.

Priateľka ticho žiarli na pohľady venované Johanne.

Trojica sa poberá na izby, ženy uložia kolegu, dohliadnu na jeho stav.

- Toto... som potreboval... Takto... takto...

00:34

Slečny vo svete, ktorý nie je škatuľka Slovenska, zostanú stáť na chodbe, kúsok od ich izieb.

- Je mi zle... Je mi zle zo všetkého, čo vidím... – pripito prehovorí priateľka.
- Život je... Neberme to tragicky... Vieš koľko ľudí... Hih... Ten Ján... Mala by si... Hih... vidieť... To je tragédia... Hih

Johanna sa dostaví do postele. Zažne lampu, ale zaľahne do postele oblečená.

„Som žena... hih...“

Johanna zaspala. Hlava sa jej točila. Točila... ale žena prekonala nesúlads. Zaspala slobodne, pochovávajúc ďalší deň.

Oslavujúc ďalší deň. Svoj deň.

8

Ján vstal, s nenávisťou si uvedomil, že žije. S príbuznou nenávisťou otvoril okno.

Pozrel sa na Sväté Písmo, ktorú mal v posteli po celý čas spánku.

„Neviem čo som včera čítal...“

Chcem bojovať... nemám o čo bojovať.

Obliekol sa mysliac na hudbu, ktorá hrala z rádia. Nepoznal skupinu, ale poznal kávu, ktorú pil.

„Nemám na výber, potrebujem živého človeka!“ – jeho duša zamrčala ako v rozprávke pre malé deti.

Zavolať matke, v diaľke sa ozývalo zvonenie, volajúce veriatic na omšu.

„Ďakujem za to, že žijem!“ – a mobil držal zo všetkých síl, len tak-tak, že ho nešmaril o stenu. Do očí sa mu tlačili slzy.

- Ahoj mami...

- Synáčik... Niečo sa stalo? – so strachom vykrikla matka.

Jej emócie a jej filozofia sa konečne spojili.

Aspoň jeden výkrik, aspoň jedna otázka!

- Nie... mama... nie. Cítim sa... iba sám... A nemám sa s kým porozprávať.

- To je smutné... Nemáš... Ty si nikdy nemal priateľov... Bože, to je smutné.

Práve odbilo. Poludnie. Práve sa matka – upokojila. Srdce jej bilo rýchlejšie. Ale láska k potomkovi... Ale láska!

Je to láska, ktorá nás drží v nutnosti. Bože.

- Mama... Prosím, prestaň. Prestaň. Som v poriadku. Každý sa... niekedy, - Jánovi sa skrivila tvár, - ...niekedy cíti sám.

- Myslím na tvoju včerašiu koláč... – a Ján pritom myslel na Johannu.

„Cítim bytostné priťahovanie! Tak sa tomu hovorí?“

Smútok. Smútok!

Mama mala radosť!

Mamička... položila telefón. V očiach sa jej objavili slzy. Šťastie, ale vykúpené. Šťastie, ale existenciálne.

Jej duša je stále osamelá, jej duša nie je precítená.

Koláč má dušu, jej dušu.

Ján sa obliekol do teplákov, ktoré mu kúpila mama. Konal viacmenej náhodne. Nedeľa, oblieka sa ako človek, ktorý nepotrebuje v Nedeľu znásobovať duševné bohatstvo.

Ľudia, ktorí sú frustrovaní, vychádzajú v Nedeľu iba náhodou... ješť koláče, ktoré upečie mama.

Ján kráčaľ, natriasal sa uvoľnene, vnútro sa neposunulo nikam - „ak uznáme nikam za smerodajné v utápaní sa“ – pomyslel si v zauzlenom myslení.

Smerodajnosť, Ján kráča ku matke.

Smerodajnosť, Ján myslí na Johannu. Príliš veľa jednoduchosti v jednom živote.

Ján zaklope matke na byt, starý byt, miesto, kde prežil detstvo.

Mama mu otvorí, jej rozradostnená tvár sa tiahne celou jej existenciou.

Pobožká ho na čelo. Viac nepotrebuje.

Ján sa aspoň snaží vyzerat' šťastne, ale matka ihneď objaví jeho duševný úskok.

- Niečo ťa trápi... Ty sa mi potrebuješ vyrozprávať...

- Mama... Som stále sám... Stále cítim bolesť... A nenaplnenie...

- Och... Neboj sa... Ja verím v tvoju lásku... Ono to raz príde.

Ján sa ledabolo pousmeje.

- Budem sa za teba modlit'... Neboj sa... Modlím sa za teba... Myslím na teba... Som tu... iba pre teba, - matka ho takmer, takmer objíme.

Mama sa zastaví vo výlevech, chytí Jánovu tvár do dvoch rúk.

- Dáš si koláč a zabudneš na trápenie, uvidíš.

Ján si sadne do obývačky, a spomína na dni strávené s otcom, na čosi, čo nikto iný nikdy v mysli nevykoná.

- Myslíš na otca niekedy, však? – spýta sa, povedzme, rozľútošnene.
- Áno... ja... áno... myslím...

Matka sa odmlčí. Syn sa dotkol jej achylovej päty.

Káva sa nesie na striebornom podnose, koláčik volá do sveta o pozornosť. Matka si sadne vedľa syna.

- A čo ženy... mladé dievčatá?
- Mama... to dnes nie je také ľahké.

Ján si odpije z kávy.

Mama sa zamyslí.

- Možno vieš málo o ženách... Ženy... mlčia o tom, čo chcú... Ich muž to musí cítiť, vtedy mu dajú pokoj a budú jeho... Budú mužove...

Ján dvihne zrak, nachvíľku prestane prežívať koláč.

„Ach, mama, mama...“ – pomyslí si.

- Mám ťa... rád... Je... dôležité... že tu je nejaká bytosť, ktorej bytie je ešte stále nadovšetko...

Matka pobožká syna na čelo. V očiach sa jej objavia slzy.

- To mi hovoríš len preto, že spolu nežijeme... – snaží sa brániť citovému zemetraseniu, ale nejde to.
- Tak vidíš mami, aj ty sa brániš pred dobrým... a úprimným...
- Nie... Bránim sa pred bolesťou... Bránim sa pred všetkými tými... pármami... a deťmi... ktoré vidím na ulici... keď si idem kúpiť nejakú sprostosť... Bránim sa... bránim... že prečo práve môj Janko... nemôže nájsť... životné šťastie...

Matka sa rozplače.

Ján nevie čo má robiť. Chvíľu nehybne sedí, až po dlhšej chvíli zoberie mamu do náručia.

- Tak to nie je... – bráni sa s vypätím svojho citu.
- Tak to je... My starší... sa už na život pozeráme cez hodnoty, ktoré sa nedajú kúpiť.

Ján si, ako vníma plač matky, čo ho hryzie, sľúbi, že o ženách a jeho trápení už nepovie ani slovo.

Utišuje mamu.

Znova si odpije z kávy.

- Chýba mi ľudský kontakt... – prehovorí na záver matka.

„Kebyže vieš ako to chýba mne...“ – pomyslí si Ján. A ako sa pozerá na matku, precíti, prečo sa odsťahoval, prečo odišiel.

Jána, ako pozoruje mamu, prepadne otázka, či sa mama niekedy zaoberala svojou identitou..

Ján, vytrvalý a citlivý k citom matky, vydrží v jej prítomnosti ešte hodinu. Potom sa rozlúči, mysliac opäť na Johannu.

Akási fyzická závislosť, akási spomienka na jej vôňu, akási vnútorná sila, bolesť a neschopnosť sa prejaviť, postihnúť svoje bytie, ho núti byť v jej blízkosti.

„Sľúbil som si, že už nikdy... veď minule ma vôbec nepočúvala... Zdal som sa jej trápny... Ale ja musím... Ach, he, he, poznám tie knihy o láske ku kurvám... Ale... toto je... Ona je duševná... kurtizána... A neskrýva to... Ona je žena... Krásna... Prečo takú nemôžem stretnúť len tak?“

Ján zo seba vyhrkne, ako vodopád smutnej prísahy:

„Som ešte... panic... duše.“

Som ešte panic duše.

Prepadne ho tá veta ešte raz a ešte raz. Vôbec nevie čo znamená. A to je jeho sloboda.

8

Johanna vstane, s bolesťou hlavy, zanádáva. Potrebuje na veľkú, vyprázdniť sa. Dušu však vyprázdniť nedokáže.

Sedí na záchode a rozmýšľa nad ďalším dňom. Možno by rada zašla do obchodného komplexu na konci šaškárskeho veľkomesta. Upokojiť sa a čosi si kúpiť.

Ako sedí na záchode, telefonuje kamarátke.

- Nepôjdeme nakupovať? A čo chceš robiť? Filozofov už mám dávno za sebou...

Spláchne, vyčistí záchod. Poberie sa do kúpelne a upravuje sa.

Na chvíľočku príde sama sebe smiešna. Ale prekoná to.

O polhodinu vyjde z kúpelne upravená a voňavá. Nevníma tú zmenu.

„Som iba žena, ktorá sa chce mať dobre,“ – skonštatuje na záver, keď si oblieka čiernu sukňu a čierne punčochy.

Zájde za kamarátkou, vynadá jej, že nie je upravená.

- Pozri... Mysli si čo chceš, ale tam vonku je iba konkurencia... Konkurenčný boj... Tvoj život sa začína aj dnes... a skončí sa dnes. Potom znova začne. Tak to je. Áno? Tak sa nahod'... Ideme do mesta.

- Včera som niekde stratila hlavu a dušu... Je mi zle... – oponuje dievča.

- Myslím to v dobrom. Ten kto chce žiť, musí trpieť v dobrom!

Johanna nie je naivná v hĺbke citu ku kamarátke. Vie, že ich časy pominú, a nevdojak vníma ženu vedľa seba, už v obchodnom komplexe, ako nástroj na vyplnenie času, jej času.

Pozrie sa na ňu a cíti, že každý muž sa „radšej pozrie na mňa“. Robí jej to dobre, a jej priateľstvo tým môže byť ešte otvorenejšie.

Kráčali pomedzi všetkých tých ľudí, a všímali si ženy a mužov.

- Nie som tu šťastná, a predsa som... zvláštne rada, že som tu. Viem, že žijem, keď som tu. Nie je to povinnosť a je to povinnosť. Večer, keď si ľahnem, dám si pochvalu za to, že som tu bola.

Kamarátka si Johannu premeria, pokýve hlavou.

- Moc myslíš... Mala by si viac pracovať.

- Pracujem dosť.

Kráčali pomedzi ľudskej schránky i na uliciach, keď nakúpili, čo potrebovali. Tá voľnosť mladosti a srdcia, ktoré ešte nikomu nepatrili, to sa nepredáva, ani nekupuje.

- Myslíš niekedy na toho, ktorý si ťa objednáva? – spýtala sa nevdojak kamarátka zásadnú otázku.

- Nie... ale... je to s ním také ľahké... že mi vyhovuje byť s ním. Je to ľahká práca.

- Mám chuť na sex... – zakončí debatu Johanna. – Na bohapustý... obyčajný sex... Na ten, ktorý vidíš všade, na sex bez plodenia.

- Môžeme zájsť do nejakého baru. Nebudeš mať problém na jednu noc... – kamarátka provokovala. Poznala Johannu, ale „tak rada by som ju chcela vidieť spadnúť... ako som neraz spadla ja sama...“
- Mala si vôbec niekedy dačo také?
- Sex na jednu noc? – Johanna sa pousmiala.
- Mala...? – snažila sa spokojne vymámiť kamarátka.

Johanna vedela a cítila, že urobí kamarátke radosť, keď povie, že áno.

Ale napriek všetkému, napriek anglickému džentlmenovi a noci s ním, v agentúre jednoznačne zastávala čistotu a priateľskú spoluúčasť s dušou muža, nie s penisom.

- Nemala... A ani nechcem... Len mám chuť... Spravím si to sama, ako vždy.

Priateľka sa upokojila.

Aspoň masturbácia. Johanna v jej očiach potvrdila úprimnosťou jemne zviazané puto ženského „kamarátstva“.

8

Jána čakala návšteva u psychiatra, jeho stav sa nezlepšil, jeho bolesť a bytostné nenaplnenie súperili s našou identitou.

Nerozmýšľal nad tým čo povie doktorovi.

V piatok, o pol šiestej, zaklopal, Ludmila, oblečená už do šiat, v ktorých sa hotovala opustiť ordináciu, sa na neho pozrela ako na neznámeho vojaka. Vpustila ho ďalej a zároveň popriala lekárovi Nomádovi príjemný víkend.

- Tak ako sa máme? – psychiater predviedol profesionálny úsmev. Bol unavený a bolo to na ňom vidieť, ale nechcel dať na sebe poznať stratu empatie.
- Žiadne zmeny necítim... Ten strach z existencie... Strach z hľadania mojej identity...
- Spíte lepšie?
- No... ako sa to vezme... Viete, dospel som k bodu, k životnému bodu....
- Áno... počúvam vás...
- Teda dospel som k presvedčeniu, že život človeka je neustály boj o identitu, o jeho identitu a hľadanie lásky...
- To je zaujímavé... Ale predpísal som Vám lieky... Povedzme, že relaxačné tabletky... Takže, podľa Vašich slov, neúčinkujú? Problémy so spánkom neustúpili?
- Nie, neustúpili.
- Nuž... týždeň je krátka doba, skúsme ešte dva týždne... – doktor pocíti únavu, jeho myseľ nepracuje tak ako je zvyknutý. Ťažko, preťažko sa mu sústredí na Jána.
- Pán doktor, môžeme sa porozprávať?

Nomád sa zahľadí do tváre Jána. „Veď sa rozprávame“.

- Aby som prežil, platím si ženskú spoločnosť... Inak to nedokážem...
- Áno? Pokračujte... – Nomád sa duševne prikrčí. Nikdy sa neodhodlal na platenie ženskej spoločnosti.
- Viete, mám pocit, že som zamiloval do tej ženy, ktorú si platím... – Ján si prejde pravým prstom po nose.
- To je nebezpečné... Nemáte žiadne kontakty na ženy z reality, v ktorej žijete?
- Ani nie...
- Možno potrebujete psychológa... Psychologičku. Môžem Vám objednať stretnutie...

Ach, každý platí to svoje.

- Platiť bude poisťovňa? – spýta sa Ján.

- Nie... nie... vy, – akosi zaskočene doplní psychiater, vedomí si faktu, že doteraz všetko platil Ján.

Po ďalších troch, štyroch nepodstatných vetách sa muži rozídu. Ján odchádza zamyslenejší a unavenejší.

V aute sa zapozera na svoj mobil a vytočí číslo agentúry.

- Dobrý deň, je na dnes Johanna voľná? Áno...? To je náhoda...

Johanna... patrí medzi menej vyťažené ženy. Ešte nemá ukončené vzdelanie a muži v samote a so vzdelaním chcú rovnocennosť ako rovnodennosť.

8

Automobil sa prehrýzol k stojacemu telu. Mladá žena vedela, že jej život sa nedostane do žiadnej knihy, do žiadnej ročenky o osude mladých žien. Údajne si to spočítala.

Johanna sa vlastne tešila na stretnutie s Jánom. Vytrhávalo ju to z jej mladíckej depresie. Ako pozorovala život okolo, plašili ju ľudské tváre.

Nechcem skončiť ako ľudia, ktorých stretávam.

Oblečená a navoňaná, s pokojom a istotou svojej krásy. Vedela, že pomíne. Myslela na milovanie v samote.

Auto zastalo, Ján sa opäť striasol, potil sa v podpazuší.

Johanna si sadla vedľa neho a usmiala sa. Pozreli sa do seba, z očí do očí. „Nikdy by mi neublížil“.

Pomyslela si.

Auto stálo dlhšie pred internátom. Ján sa odhodlával.

- Rád by som sa s tebou porozprával v mojom byte. Som veľmi sám... Priplatím ti do ruky.
- Prečo nie... – chcela sa spýtať koľko, ale prehltna.

Ján šoféroval s nepokojom v srdci, bál sa prejavy svojho bytia, ale akási vytrvalosť ho zvnútra nútila jazdiť ďalej a ďalej.

Ján zastal pred modernou bytovkou. Všade stáli moderné autá, a moderní ľudia sa túlili po vonku ako psy. Venčili sa pred spánkom, v piatok. Možno sa báli otázok. Ich realita udierala Jánovi do očí.

Mladý pár práve obchádzal Jánove firemné auto, keď Johanna vystúpila. Muž, držiaci partnerku za ruku spozornel. Krása Johanny mu udrela do tváre.

Jeho partnerka pocítila úder „do duše“. Pozrela sa na partnera, a ten uhol pohľadom od tela Johanny.

- Pekný areál... – prehovorila Johanna ako sa jej stretli oči s mužom „odvedľa“.

Johanna a Ján zastali pred výťahom. Moderným preskleným výťahom.

Nastúpili ako dospelí ľudia nastupujú do výťahov.

- Hypotekárny byt... – Johanna sa pokúšala o nadviazanie dialógu.
- Ako manažér banky... si to môžem dovoliť...
- A v čom spočíva tvoja práca...?
- Vymýšľam nové stratégie... alebo produkty, ktoré sa potom snažím obhájiť pred kolegami.
- Asi ťa to baví...

Ján si premeral Johannu veľavýznamným pohľadom, ako odomykal byt. Cítil k nej náklonnosť, ale teraz cítil veľa hradieb, ktoré viali medzi nimi. Ak je to láska... ak je to láska... Je to iba povinnosť rodu človeka?

Johanna sa vyzula. Zvykla si uvoľniť bytosť, zvykla si sústrediť sa na to, kým je a v situáciách, kedy sa Ján cítil zviazaný a uviaznutý sám v sebe.

- Ty sa nevieš uvoľniť... – Johanna mu s úsmevom povedala do tváre.

„Čo je to sa uvoľniť?“ – prepadlo Jána. – Dáme si víno... Mám biele... značkové...

- Prečo nie?

Ján otvoril víno, využíval každú voľnú chvíľu, kedy mu Johanna nevenovala pozornosť, k jej pozorovaniu.

Fyzická krása ho očarovávala. Znova a znova.

Nalial jej, nalial sebe.

Johanna ochutnala víno. In vino veritas. In vitro veritas.

- Naozaj dobré...

Ján si nedokázal predstaviť ako sa s ňou miluje.

- Chceš byť právničkou? – spýtal sa jej pomaly.

- Áno... Chcem sa mať dobre...

Pili víno a ďalšie sekundy sa strácali.

Johanna si vyzliekla blúzku.

- Bol si niekedy zamilovaný?

- Asi nie...

- Uniká ti to najkrajšie...

- A ty?

- Viackrát...

- A aký je výsledok? – spýtal sa Ján, posilnený tromi decami vína.

- Pýtaš sa ma na výsledok lásky?

- Nie... áno...

- Výsledok... skóre lásky nejestvuje... Sú iba deti.

Ján v tvári prekvapivo zosmutnel.

- Stalo sa niečo?

- Myslím si, že máš pravdu.

Johanna ho ľutovala, tak ako predtým... Rozprávalo sa jej „dobre“, ale mala pocit, že sa rozpráva sama so sebou.

Víno dopili, Ján sa snažil na Johannu usmievať, ale vlastne nevedel ako pokračovať.

Večer sa skončil, Johanna začínala mať pocit, že stráca čas, hoci sa cítila „iba“ ako v obchodnom komplexe.

Nakoniec bola spokojná, ako sa obúvala, ako stál Ján nad ňou, veď bola v práci a poznala skóre.

Poznala svoj účet v banke.

- Nechceš prestúpiť do KUB banky? – spýtal sa Ján znenazdajky, Johanna sa pousmiala. – Ďakujem za večer, - povedala.

Počul jej našľapovanie v diaľke.

Sklonil hlavu a zavrel dvere. Dostal nápad, zapísal si ho na papier:

Navrhnuť pôžičku, novú pôžičku, pôžičku „na partnera“.

Vedel v akej dobe žijeme: väčšina si partnera už iba kupuje, tak ako sa kupuje prežitie.

Ľahol si do postele, zabudol si umyť zuby, ale už sa mu nechcelo vstávať.

8

Ján vstal s miernou bolesťou hlavy, pozrel sa na kalendár, podujal sa myslieť. Uvaril si kávu, a zamýšľal sa nad „zázrakom“ stvorenia.

Len vďaka Johanne.

Obliekol sa, zamkol byt, pričom pri aute si už nepamätal, či zamkol alebo nie. Ale nechcelo sa mu vracať.

Cesta do práce utiekla rýchlo, ako si všímal tisícku ľudských svetov okolo. Šoféroval pokojne, v hlave sa mu už rozprestieralo, ako predostrie nový návrh plénu manažérov banky.

Dnešná schôdza sa začínala pokojne, ľudia sa snažili zdravieť jeden druhého. A nikto neočakával nejaké veľké zmeny. KUB banka mala dobrý zisk. Ľudia „jej verili“ a banka mohla rozvíjať manipuláciu novým smerom.

Ján sa pripravoval v tichosti.

Šéf manažérov sa postavil, rukou si poškrabkal pravé líce.

- Dobrý deň, ak má niekto nejaký nový návrh... Radi si ho vypočujeme...

Ján sa prihlásil. Všetci do jedného sa otočili, a vrhli otáznikový pohľad do jeho vrásiek.

Ján sa postavil.

- Vážení... Nemám pripravenú prezentáciu... Ide len o nápad... slovný nápad... ktorý ma napadol v piatok v noci.

Všetci vieme ako žijeme. Všetci vieme, čo strácame a čo tým získavame, - Ján sa cítil ako stroj, čo mu pomáhalo.

„Tento nápad je získaný na základe osobnej praxe. Sám si objednávam cez jednu z mnohých agentúr, ktoré ponúkajú spoločnosť, ženskú či mužskú, inteligentnú a vzdelanú spoločnosť, ženu, aby mi pomohla prekonať moju samotu. Zamyslel som sa... a dospel som k názoru, že KUB banka by mohla byť prvou bankou na trhu, ktorá ponúkne tieto služby oficiálne, ako spoločnosť, garantovanú klientom, dobrým klientom. Prípadne na hypotéku, alebo ako službu, jednorazovú či dokonca celoživotnú. Vieme aká je doba. Ďakujem.“

V miestnosti nastalo ticho.

- To je všetko? – spýtal sa šéf.

- V podstate áno.

Kolegovia z povinnosti zatlieskali. Viacmenej za odvalu.

- Ďakujem za pondelňajší... prológ, - usmial sa šéf. Prešiel si rukou o vlasoch. – Doba je ťažká... Ale každý... zdravý klient si nájde vzťah sám... a my sa sústreďujeme na zdravých jedincov, pán... – a šéf vrhol pohľad vraha na Jána.

Ján sa iba trpkou pousmial

- Viete, pán Slnkonosič, myslím si, že skôr či neskôr, sa nájde originálna inštitúcia, ktorá bude takéto služby podporovať. Kde nepôjde o sex, kde pôjde o osobnosť a bytie človeka, ktorý si túto službu objedná.

- Zamyslíme sa nad tým... Môžem to spomenúť... na zasadnutí rady. Ale dopredu Vám hovorím, že to použijem skôr ako úsmevný návrh na odreagovanie.

8

Johanna vstala, nemala čo robiť a tak masturbovala. Neunavilo ju to. Myslela na nejakého pekného muža.

Bola mladá, bola neprístupná.

Nechcelo sa jej učiť. Chvíľu sa prechádzala po izbe.

Bytie ju v podstate unavovalo.

„Každý to má rovnaké, musím využiť svoje šance“.

8

Ján po práci, v ktorej ho po návrhu začali zdravieť osamelé ženy, ktoré stratili každý vzťah niekde v polceste v zmierení sa s ľudským osudom, nasadol do auta, ako vždy.

Vytočil číslo agentúry, vedel, že volá často, ale jeho „láska“ k bytosti Johanny sa nedala okabátiť.

- Dobrý deň... Je Johanna voľná na dnešný večer?

- Nie... ak máte záujem o jej služby, tak až v piatok...

Ján rozmýšľal, tá samota, ten úder, ktorý mu spôsobil telefonát, ho ukrižovával.

Odhodlával sa, že jej navrhne... služby, ktoré by patrili len jemu, že si ju predplatí na každý piatok, sobotu, nedeľu... v podstate na hypotéku od jeho vlastnej banky.

Jeho duša si požičia, aby mohla žiť.

- Objednávam si ju na piatok. Na siedmu hodinu.

8

Psychiater Nomád rozmýšľal v pondelok, ráno v práci, ako pred ním sedel prvý prípad, nad slovami Jána:

„Vyskúšajte... ako odborníkovi vám radím...“

Na jeho stole ležala vizitka agentúry so sloganom:

„My nepredávame telá, my núkame duše pre Vašu dušu.“

Psychiater počúval spoveď paranoidne postihnutého pacienta. A jeho bytie sa tlačilo na povrch.

Naposledy mal ženu, na ktorej mu záležalo, pred desiatimi rokmi. Manželku. A to sa nehovorí o posteli, ale o dialógu, ktorý by sa snažil o jeho bytie.

Sľúbil si, že po práci zavolá. Ako prieskumník trhu.

8

Johanna vliezla do kabinetu úspešného a arogantného docenta práva. Prvá skúška v semestri.

Docent jej položil otázku, a Johanna začala rozprávať.

Docent ju počúval, ale zastavil ju hneď v tretej vete.

- Musíme sa dnes rozlúčiť.

Pod jeho stolom ležala vizitka agentúry, v ktorej pracovala Johanna.

Docent využíval tridsaťročnú ženu, keď už nevedel ako ďalej.

Automobil sa prehrýzol k stojacemu telu. Mladá žena vedela, že jej život sa nedostane do žiadnej knihy, do žiadnej ročenky o osude mladých žien. Údajne si to spočítala.

Piatok, Ján sa dočkal, noc pred stretnutím nedokázal zaspáť. Dnešok... dnešok bude ten deň, v ktorom predostrie svoju ponuku.

Johanna čakala pred internátom, a jej ctiteľ čakal v okne, srdce ho bolelo, náhodou fajčil a náhodou videl Johannu-Janu ako čaká na to isté auto ako minule.

„Je zamilovaná?“ – spýtal sa v duši a potiahol si z cigarety.

Johanna nasadla do auta. Do auta banky. Usmiala sa a bola uvoľnená, ako vždy.

- Teším sa na stretnutie s tebou... Pomáha mi to.
- Ďakujem... – Johanna sa potešila.

Ján sa predieral mestom, stále rovnaký počet ľudí, všetci mu zavádzali, všetci vlastnili podobný svet, aký vlastnil Ján.

- Kam dnes? – spýtal sa mierne nadšený. Spýtal sa najuvoľnenejší v sekunde, v ktorej cítil spokojnosť.

- Nie si hladná?

- Nie... prispôbim sa. Je to tvoj večer. Som tvoja.

Ján precítil duševný orgazmus po jej slovách. Áno, je jeho, áno, on vlastní jej bytie, ona mu to dovolila, čo na tom, že za peniaze?

Ján vybral priemernú reštauráciu.

Keď sa usadili, spýtal sa, obdarený uvedením, že si ju naozaj kúpil:

- Dokedy si dnes moja... dokedy? - spýtal sa jemne, ale napriek tomu, spýtal sa ako pán jej času.

Ján získaval sebadôveru!

Ján platil za svoju sebadôveru!

Ján patril spoločnosti, ako Johanna patrila spoločnosti!

- Oficiálne mám v zmluve... od siedmej do siedmej... ak budeš chcieť... Musím odpovedať pravdivo, - a usmiala sa ako bábika na baterky, len ten úsmev bol skutočný.

- Dostávame sa k bodu... k tomuto bodu... som sa chcel dostať už dávnejšie... Ako vnímaš? Kto som pre teba?

- Muž, s ktorým práve sedím a chystám sa zjesť večerné jedlo, - a jej úsmev ju neopúšťal. Bola si istá sama sebou.

Milovala, keď niekto platil za to, že jestvuje. Aj keď nie vždy.

- Vieš... rozmýšľal som... Mne by pomohlo, kebyže... si ťa môžem objednať a zajednať... na každý piatok... a sobotu... Mať istotu...
- Neviem, či by to išlo.
- A mohla by si u mňa prespať... Z piatka na sobotu, bez dotykov.

Johanna sa zamyslí...

Cítila akýsi nepokoj, ono, to už je záväzok. Veľký záväzok.

- Navštívim vašu agentúru a dohodnem sa.

- Je to tvoja voľba, - Johanna sa usmiala, ale už nie tak slobodne a precítene. Ponuka Jána ju nechtiac zviazala.

Niekomu obchodne patriť?

Niekomu sa zaviazať slúžiť svojim bytím?

„Keď zaplatí...“

Objednali si a jedli mlčky.

Keď Johanna po druhý raz zapíjala vínom, spýtala sa Jána:

- Čím ťa tak priťahujem?
- Tým, že si... Tým, že... pracuješ ako pracuješ... A... mimochodom, v pondelok ráno som ponúkol... taký nápad mojej banke... Ale ešte sa nik neozval.

Ján vysvetlil návrh Johanne. Taktiež sa pochválil, že návrh spracoval aj na osobnom počítači, a od pondelka a návrhu, ktorý sme počuli, skutočne pokročil.

Teraz jeho návrh už operuje s číslami:

Koľko ľudí do tridsať rokov žije samo, a nemá čas pretláčať svoje bytie s bytím niekoho iného.

Nakoniec, spoločnosť sa vždy snaží ísť čo najjednoduchšou cestou.

- A ten vylepšený návrh si už niekomu predložil?
- Nie, až v pondelok. Aby som zaručil, že po víkende bude ďalší dôvod na smiech.

Johanna sa pousmiala, Ján ju konečne ako tak rozosmial.

8

Psychiater Nomád sa strácal na ulici, po ktorej kráča. Dohodol si stretnutie s tridsaťročnou ženou cez agentúru. Nechal sa zlákať.

Samozrejme, že o tom nikomu nepovie.

Samozrejme, že to robí len pre dobro pacientov. Chce vidieť a chce cítiť o čo „pôjde v tejto spoločenskej hre“.

Otvorí dvere do malej kaviarne.

Ihneď si všimne krásnu, dospelú ženu - pôsobiacu vyspelo - v umeleckej čiapočke. Pôsobiacu vyspelo a samostatne.

- Dobrý deň, vy ste z agentúry Bytie a Vy?
- Áno... Vy ste Doktor Nomád... Zrejme...
- Som... - sadne si oproti, a vydýchne.
- Ste osamelý muž...
- Som... - a usmeje sa. Ako hodnotí ženu pred sebou, nepôjde o ľahký prípad.

Spýta sa:

- Vy ste psychologička?
- Nie, vyštudovala som sociológiu. A toto je práca, ktorú milujem.
- Smiem sa spýtať prečo?
- Pracujem s ľuďmi len tak ako som vždy túžila.

Psychiater si objedná kávu.

- Videl som reklamu, loď, námornú malú loď pre milionárov, reklama hneď oproti. Muž kormidloval, žena, modelka, sa vyhrievala. Ak by sme mali byť úprimní a povedať si pravdu z očí do očí, mala by kormidlovať žena a hľadiť na muža, kontrolovať... a muž sa mal hrať s nejakým šrobovákom... Na tej jeho lodi. To je moja vízia spoločnosti...

- Vy ste psychológ? – ten jej úsmev ženy sa nedal kúpiť.
- Nie, psychiater...
- Takže žijete sám... Ste samotár. Vaši pacienti sú vaši synovia...
- To súdite podľa mojich vrások?
- Áno, aj, - žena si „jemne“ odkašľala. – Čo odo mňa očakávate?
- Mám pacienta, ktorému nerozumiem, aj keď má u mňa diagnózu... Využíva vašu agentúru...
- Poznám našich klientov a poznám naše dievčatá, či ženy... Je to môj koníček. A učím tie ženy dialógom s unavenými a sklamanými ľuďmi...

Nomád sa rozosmial.

- Tá káva je chutná... Podarila sa... – pokračoval v tom smiechu.
- Povedzte, čo odo mňa chcete? – spýtala sa bez nátlaku.
- Bytie... Chcem žiť aspoň jeden deň iba pre moje bytie... Chcem ten luxus. Chcem to, čo si platím. Nie ste lacná.
- Pozvali ste ma na kávu?
- Môžete to tak zobrať.
- Beriem to presne tak...

- O čom sa rozprávať... keď vieme... keď vieme... O spomienkach? O pacientoch? O milovaní? O práci? – psychiater sa rozhodol otvoriť konzervu svojho bytia.

Sociologička, v prvom páde žena, ktorá sa rozhodla prežiť a pracovať pre agentúru, spozornela, videla pred sebou celoživotného zákazníka...

„Som v práci... Už navždy bude tento muž pracovný prípad... Toto je základ, základ v službe... v službe inému bytiu ako tomu vášmu.“

- Osobne... ja chcem prežiť čo najdlhšie... Chcem počúvať svoju identitu a mať pocit, že moje Ja je ustálené, - odpovedala, pretože „cítala, že – nebudem klamať a poviem čo chce počuť“.

Nomád predviedol úškrnok z kasty „dievčatko, viem svoje, taká istá sama sebou nie si, nie, veru nie si“.

- Nie ste šťastná žena... Dám Vám moje bytie... Platím si dnes za pravdu, dobre?! Za pravdu, ktorú vám predvediem sa vždy musí platiť, inak to nikoho nezaujíma...

- Chcete ma súdiť za moju prácu?

- Áno...

- Vy ste sudca... Vy súdite ako psychiater...?

- Áno... Liečim tých, ktorí sa nechali poškodiť spoločnosťou, alebo sebou samými... aby sme si rozumeli...

- Zjednodušujete...

- To iba pre vás... – a Nomád sa rozosmial. Konečne mal ženu, a konečne mohol na okamih ukázať kým je.

Platba doktora Nomáda na účet agentúry práve prebehla...

Banka KUB zrealizovala prevod z účtu Dr. Nomáda. Čas a bytie sa stretli. Oči ženy sa nevdojak rozšírili.

Banka KUB práve zrealizovala platbu Jána na účet Dr. Nomáda. Čas a bytie sa stretli bez počítania kto je bohatší a kto chce ako prežiť.

Oči doktora Nomáda sa nevdojak rozšírili.

8

Automobil sa prehrýzol k stojacemu telu. Mladá žena vedela, že jej život sa nedostane do žiadnej knihy, do žiadnej ročenky o osude mladých žien. Údajne si to spočítala.

Zas a zas piatok, Ján sa dočkal, dve noci pred stretnutím nedokázal zaspáť:

„Všeobecná správa o spoločnosti“

Odstrihli mi gule. Teraz tu trčím bez nádeje. Hej! Odstrihli mi gule – duševné gule, ak mi rozumiete. Na psychiatrii mi dávali duševné elektrošoky. Pomohlo to. Už som iba vygumovaný medvedík. Hej!

Chcem dajakú ženskú! Chcem! Hej! Hocijakú. Hlavne, aby mala duševnú kundu. O nič viac mi nejde. Ak mi rozumiete. Ale platiť za ňu nebudem. Chce to... prirodzenú cestu, či ako sa to, bastardi, volá.

Musím si stanoviť dajaké pravidlá, že ako ju získať. Ono ide najmä o to, že každý má ma za sociopsychopata, ktorý každý deň skače z duševného z mosta. Teda každý kto ma nepozná.

Tak kde ste?

Ešte stále žijem. Ešte stále krváčam. A rád by som vykrvácal s tebou, dievčatko....

8

Automobil sa prehrýzol k stojacemu telu. Mladá žena vedela, že jej život sa nedostane do žiadnej knihy, do žiadnej ročenky o osude mladých žien. Údajne si to spočítala.

Zas a zas piatok, Ján sa dočkal, dve noci pred stretnutím nedokázal zaspáť.

Johanna čakala na obvyklom mieste, týždeň jej uplynul, ani nevedela ako.

Dnes sa jej do práce nechcelo. Jána dosadila do nutnosti, jej myšlienky nejestvovali.

Ján zastal a vypol motor. Spomínal na pondelok.

8

Pondelok, úvod týždňa, kávovary sú teplé, myšlienky populácie rozhárané. „Žime... žime...“

Ján má pripravenú prezentáciu, eskort servis, tak sa volá jeho prezentácia. Ale neverí si, potí sa.

Prezentácia sa skončí fiaskom, Ján neprednášal uvoľnený.

Šéf mal chuť zastaviť ho v strede prezentácie. Ale uvedomil si, že v pondelok sa takáto prezentácia hodí.

- To je všetko? Myslíte si, že banka... že banka takého mena... ako je naša banka, by sa mala zaoberať touto činnosťou?

Ján stíchol, poobzeral sa po kolegoch, a skončil. Nechal sa pretlačiť, akosi automaticky.

- Ján, mali by ste sa zaoberať reálnymi problémami, - šéf veľkodušne skončil jeho prezentáciu. Usmial sa.

„Cítim sa ako predajná bábika...“ – pomyslel si Ján, keď skončil.

- Necítiš sa ako predajná bábika? – spýtal sa Ján Johnny. Tá sa iba pousmiala.
- Nie... Robím to, čo chcem...
- Dobre... veľmi dobre. Ja som si uvedomil, že môj život nie je tým, čím chcem.
- A čo s tým plánuješ robiť?
- Neviem... – Ján sa nadýchol, naštartoval.

- Niekedy mi pomôže, keď len tak zhasnem, vypnem motor. A o chvíľu ho zapnem. Cítim... potom cítim... že aj auto, toto auto... že som jeho pánom. Že som aspoň niečoho pánom.
- Aha, to je zaujímavé, - klamala a klamala.

„Títo muži... Penis a nič viac...“

„Títo muži... Rozum bez etiky a nič viac...“

Vývoj t. šialenstva:

A – zamiluje sa Ján a navrhne spolužitie Johanne... vymyslí si pôžičku... na život s Johannou... veď je manažér KUB Banky

Ján opustí miesto a zamestná sa v agentúre...

B – nenávisť Johnny... lebo Ján prenikne k jej klamstvám a povrchnosti...

C – láska Johnny, Johanna bude platiť Jánovi... a na ďalší okamih... krát bude chcieť Johannu vidieť zase Ján... Láska xxx v mene xxx

D – partnerstvo JaJ

E – otehotnenie Johnny (zázrak... Ján sa nebude báť reality ženy... „zázrak“)

F – psychiater vs. Ján /psychiater si objedná náhodou Jána

H – väčšina ľudí bude predávať duše, ale kým bude naozaj?